

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

DANKER'S HAEDEN EN PETTEN

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992

▲ Middag- en Avondconcert.
▼ Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

JONG LEVEN IN ARTIS.

De ooievaar, die ditmaal haar nest niet, zooals gewoonlijk, in de hoogte, maar op den grond heeft gebouwd en daar haar eieren heeft uitgebroed, stapt trotsch in haar domein aan den vijver heen en weer, telkens als zij voorbij het nest komt even belangstellend kijkend naar de drie jongen, die er zich in bevinden.

(Men zie verder blz. 186).

Gordijnen opmaken. Modelwasscherij

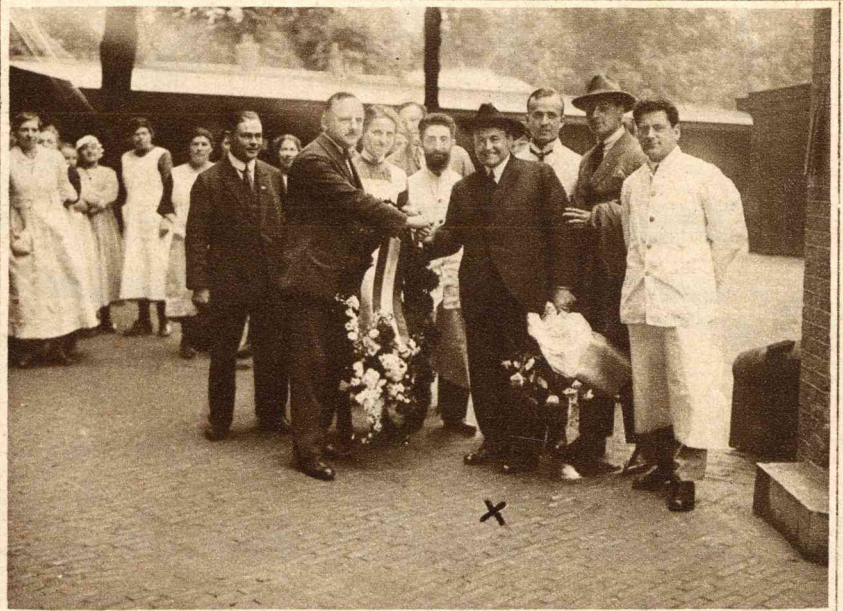

over het Y.

STADSNIEUWS

Een monument voor een hond. In het Oosterpark is een monument onthuld voor den politiehond „Albert”, die het vorige jaar van heimwee stierf, toen zijn baas, de agent Water, in het ziekenhuis lag. Om het monument geschaard de commissie, door wier tusschenkomst de steen werd opgericht. Rechts van den steen de agent Water.

Na in het Tesselschade-ziekenhuis een ernstige operatie te hebben ondergaan, is Dinsdag de bekende zwemmer, Piet Ooms (X) als genezen ontslagen. Dank zij zijn sterk gestel en de goede verzorging is hij de zware operatie te boven gekomen. Het bestuur van „De Jonge Kampioen” haalde hem feestelijk van het ziekenhuis af en overhandigde hem een krans.

STOK'S RIJWIELHANDEL Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801 Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 15 & 18

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUT'S
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn
Firma H. J. HOOGHOUT, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

Corona's Ananasblokjes
Corona's Vruchtenkoekjes
Corona's Ranja-appeltjes
Zijn heerlijk en verfrisschend

Adverteert in „De Stad”

Laat Uw premieplaat van
„De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en
Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Groote sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

De meest aanbevelens-
waardige lectuur voor
ieder huisgezin is

DE
LEESBIBLIOTHEEK,

uitgaaf der
DRUKKERIJ BERGER
— DEN BOSCH —

Prijs per 12 deelen, besteld
bij den Boekhandel, f 3.50.
Franco per post f 4.—
Vooruit betaalbaar.

STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE
3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

HAARWERK en
HAARVERVEN
zijn zaken van vertrouwen

De dame, die hiervan
verzekerd wil zijn, laat
zich bedienen door

J. H. KLERKS

Weteringschans 169 - Amsterdam
Telef. 44363

12 Salons voor haarverzorging. Geen tijdsbespreking.

Togal

Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek Verkoudheid
Hoofd- en Griep
Zenuwpijn Influenza

Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drogisten verkrijgbaar.

Een aantrekkelijk blad dat gaarne wordt ingezien en gelezen
is zeer zeker „De Stad Amsterdam.” Dat het wordt doorgezien
bewijst ons de enorme toezending van antwoorden die wij op
ONZE PRIJSVRAGEN mogen ontvangen. 'n
bewijs van medeleven
met alles wat in De Stad vermeld wordt. Datzelfde geldt natuurlijk
onze advertentiën ook Kan 'n adverteerder meer wenschen?

INTEEKENBILJET.

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneren
op DE STAD AMSTERDAM à f 1.625 per drie maanden 1)
70.125 per week

Naam

Adres

1) doorhalen wat niet verlangd wordt.

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons
bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe
met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGHACHT 131

Probeert ze heden 15 cent

Bensdorp's
Robbies
Fijne Melkchocolade
met Zuidvruchten

Weg met de waschvrouw!

Ik wasch zelf!

Mijn prima kwaliteit
Gummi en Celluloid
Boorden, Fronts, Man-
chetten, Verpleegster-
boorden en manchet-
ten, Halfhemdjes voor
oude heeren enz.
zijn alleen met koud water af te
wasschen, jaren te dragen, van
het beste linnen strijkgoed niet
te onderscheiden, met knoops-
gatenversterking voorzien en
nemen beslist geen vuil aan.
Speciaal Huis:
ALEX HAASE, A'dam
Haarlemmerstraat 36

DE STAD

AMSTERDAM

WEEKBLAD VOOR AMSTERDAM EN OMGEVING

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT, 131
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

HET AFSCHIED VAN PROF. DR. J. VAN REES

Donderdag heeft prof. dr. J. van Rees in het fysiologisch laboratorium zijn afscheids-college gegeven. Wij hebben hem daar gekiekt, te midden van eenige collega's, doktoren, studenten en personeel van het laboratorium. In het midden prof. Van Rees, staande no. 2 van links: dr. M. W. Woerdeman, en naast hem, naar rechts: prof. C. Winkler en prof. G. van Rijnbeek. Geheel rechts de heer De Vries, die namens de studenten den scheidenden hoogleeraar toesprak.

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

De landing geschiedde weer op het cricketveld te Courtenay Peveril. De fouilleering was oorzaak, dat Tom betwijfelde, of hij ook ditmaal naar de Bank gezonden zou worden en hij was blij, toen Thyne hem zei dat hij maar naar Boulthee moest gaan. Hij stond dus niet bepaald onder verdenking van verraad. Thyne overhandigde hem het bruine valies en vroeg hem zoo gauw mogelijk terug te komen.

Aan de Bank ging het weer precies als de vorige maal; alleen merkte Tom, dat de dikke directeur met bijzondere vooringenomenheid het valies in ontvangst nam. Niettemin toonde Boulthee jegens hem zijn gewone beleefdheid en geleidde hem, steeds pratend over het weer, naar de buitendeur. Voor de eerste maal drong het tot Tom door, dat deze beleefdheid ten doel had hem te verhinderen met den kassier te spreken, die echter bij deze gelegenheid niet aanwezig was; zijn plaats was ingenomen door een jongeren bediende.

Tom veronderstelde, wat juist was, dat de kassier was gaan lunchen.

Bij het verlaten der Bank kwam bij Tom het denkbeeld op, om aan dr. Learoyd te telephonen, om op die wijze, nu het zenden van den toegezegden brief hem onmogelijk was gemaakt, den dokter toch op de hoogte te brengen. Hij ging daarom naar de Hoogstraat, waar een publieke telefoon was, maar voor hij daar aankwam was hij van gedachte veranderd. Wat hij te zeggen had, kon hij toch moeilijk aan de telefoon toevertrouwen.

Nu hij langs den langeren weg door de Hoogstraat naar het cricketveld terugkeerde, moest hij *De Engel* passeeren en daar zag hij voor een der ramen Steven Gladdice zitten. Dat was een gelegenheid die hij niet mocht laten voorbijgaan. Hij wilde den journalist spreken, die zijn besluit om zich toegang te verzekeren tot het Kasteel, zoozeer had toegejuicht, spreken om hem te vertellen wat hij op het Droge Kasteel had ontdekt, opdat Gladdice daarvan dan mededeeling kon doen aan de autoriteiten.

Tom trad het hotel binnen, liep vlug de hall door naar de deur van de eetzaal en bleef toen, als door den bliksem getroffen, staan. Hij overzag de heele zaal met één oogopslag en op hetzelfde oogenblik trof het geluid van een revolvershot zijn oor, als om hetgeen hij zag te bevestigen. Ambler, die met Calypso aan een ander tafeltje zat stak een revolver in zijn zak, waarmee hij in koelen bloede een man had doodgeschoten, die met Gladdice zat te lunchen.

Tom holde de straat op en spoedde zich zoo snel zijn beenen hem dragen wilden, zijn longen het toestonden, naar het cricketveld. Hij voelde bij ingeving, dat het gebeurde ernstige gevolgen voor hem zou kunnen hebben, wanneer hij in de nabijheid van dien ouden moordenaar gezien zou worden, vóór het hem gelukt was hem te ontmaskeren en daardoor zijn eigen onschuld te bewijzen. In elk geval viel er onder deze omstandigheden niet aan te denken, Gladdice te spreken te krijgen.

Thyne liep bij het vliegtuig op en neer en Tom besloot niets

te zeggen van de misdaad die hij had zien plegen. Het was meer dan ooit noodzakelijk, dat hij bleef doen alsof hij er absoluut geen idee van had, bij wat voor soort menschen hij in dienst was.

Hij gaf Thyne het bruine valies en stuurde het vliegtuig op meesterlijke wijze naar huis terug, ditmaal alles vermijgend, wat Thyne onaangenaam zou kunnen zijn.

Nadat het toestel geborgen was, bleef Tom op het „toernooi-veld” heen en weer drentelen, in de hoop Ambler te zullen zien thuiskomen; het zou misschien nuttig zijn, dat hij daaromtrent later getuigenis zou kunnen afleggen. Hij moest niet meer dan drie kwartier wachten, voor de wagen de poort binnen reed, waaruit bleek, dat hij verbazend hard gereden moest hebben, anders zou hij niet zoo kort na het vliegtuig hebben kunnen komen.

Er was aan geen van beiden te zien, dat zij nog zoo kort geleden tegenwoordig waren geweest bij den gewelddadigen dood van een medemensch, ja, dat zij zelfs dien dood hadden veroorzaakt. Met een handbeweging naar den chauffeur verdween Ambler in huis. Calypso,

die haar autovoile losmaakte, draalde even en wenkte Tom.

„Ik heb je bij de deur van de eetzaal gezien,” fluisterde zij. „Er wordt ijverig gezocht naar den man die uit het hote. de straat op holde. Ik zeg je dat maar om je te waarschuwen, dat we wederkeerig onzen mond moeten houden. Als jij niets gezien hebt, dan heb ik ook niets gezien, maar als je praat, dan beloof ik je dat de jacht op den man dien ze zoeken niet lang zal duren.”

„Wat een handige meid ben je toch!” zei Tom spottend. „Bij die bedreiging zou ik wel dwaas zijn, je er in te laten vliegen, zelfs als ik dat wilde. Heb je den ouden verteld, dat je mij in het hotel zag?”

„Nog niet,” was het veelbeteekenende antwoord, „dat zal er van afhangen, of je aardig voor me bent. Maar daar spreken we later wel eens over.”

Na deze woorden ging Calypso naar binnen, Tom met zijn gedachten achter latend. Het kwam hem voor, dat hij als amateur-detective nu niet bepaald op succes kon bogen. Hij begon zich zelf een beetje erbarmelijk voor te komen. Niet alleen was het hem niet gelukt, zijn met zooveel moeite verkregen nieuws aan zijn vrienden mee te deelen, maar hij liep zelfs ge-

vaar opgehangen te worden voor een misdaad, begaan door den aarts-schurk, dien hij had willen ontmaskeren.

En zijn redding hing af van het „aardig zijn” tegenover een vrouw, die doodkalm thuis kwam na een in koelen bloede beganen moord te hebben zien plegen.

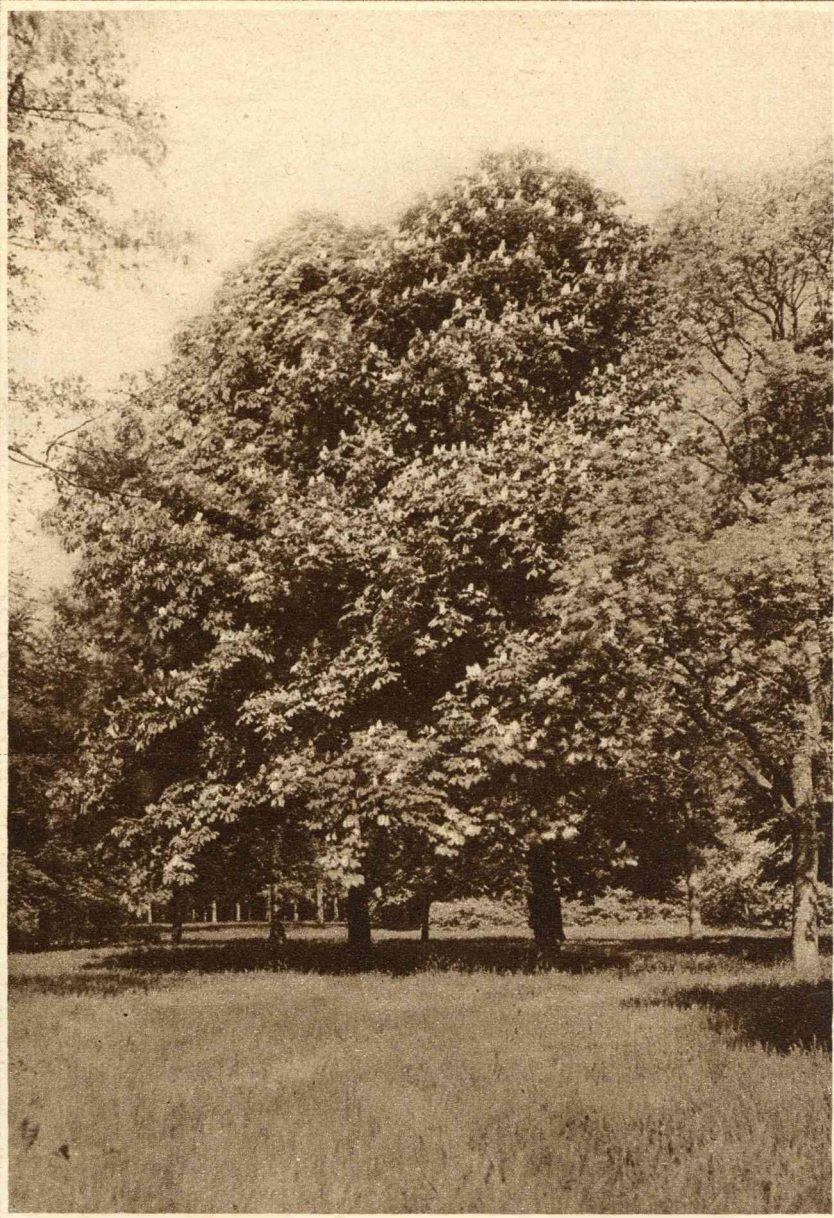
Zij maakte echter geen haast om op het gesprek terug te komen, tenminste dien dag zag hij haar niet meer en den volgenden dag waren zij en Ambler tot 's avonds niet op het Kasteel, daar zij als getuigen waren opgeroepen in de zaak betreffende den moord op den kassier. Na hun terugkeer trachtte Tom Thyne uit te hooren hoe het afgelopen was, maar het lukte hem niet. Het was hem zelfs niet mogelijk te weten te komen, of Thyne wel iets van de misdaad in *De Engel* afwist. In elk geval sprak hij er niet over en het was wel heel onwaarschijnlijk, dat Ambler hem de waarheid verteld had, en zich zoo in de macht van zijn ondergeschikte gesteld zou hebben.

Uit de houding van Ambler en Calypso meende hij te mogen opmaken, dat het verhoor hen had gerust gesteld. Die meening werd bevestigd, toen hij na het diner Calypso in den rozen-tuin ontmoette.

„Je mag wel dankbaar zijn voor de mooie schuilplaats die je hier hebt, beste jongen,” zei ze. „Er werd een aanklacht wegens moord met voorbedachten rade ingediend tegen een onbekende en die onbekende ben jij. Je wordt in het heele land gezocht — jij, de jonge man, die hard het hotel uit liep. Ik zou je raden maar stilletjes op het Kasteel te blijven, tot de eerste opwinding wat voorbij is.”

Zij liep door, zonder ook maar in het minst te laten blijken, dat zij van hem verlangde dat hij onmiddellijk „aardig” was,

ONS BLOEIENDE

Als vervolg op de foto's in ons vorig nummer, ditmaal nog een paar mooie plekjes uit ons Vondelpark. Een tweetal bloeiende kastanjeboomen zooals er zooveel ons Park in dezen tijd tot een ooglust maken.

maar haar vriendelijke oogopslag spelde Tom niet veel goeds — hij was er zich onaan-genaam van bewust, dat hij tusschen twee ernstige gevaren zweefde.

Hij haakte naar zijn vrijheid, maar hij zag geen kans die te verkrijgen, voor hij weer een briefje aan Helen had doen toekomen. En dat zou eerst Maandagavond kunnen geschieden.

Dien avond laat, toen hij zich reeds een uur in bed bevond, kwamen Thyne en Gowner hem in zijn kamer opzoeken. Zij verzochten hem, niet al te vriendelijk, op te staan en hen naar de stallen te volgen, waar hij aan de drukpers werd gezet, om als „inlegger” dienst te doen. Hij vroeg zich af wat de bedoeling daarvan was en kwam tot de slotsom, dat men hem wilde laten meewerken aan de misdaad, om hem te beletten verraad te plegen. Als hij meewerkte aan het maken der valsche bankbiljetten, was hij even schuldig als de anderen. Werden allen op heeterdaad betrapt, dan zou zijn ontkennen niet baten en zijn beschuldiging der anderen niet geloofd worden.

Weer in zijn kamer terug, kon hij niet in slaap komen; voortdurend drong het zich aan zijn geest op, dat Ozias Ambler nu in korten tijd driemaal als getuige voor de rechtbank had moeten verschijnen. Een zoo sluwe kerel als Ambler moest begrijpen, dat, al rustte er ook geen openlijke verdenking op hem, hij toch bij de justitie in de gaten liep.

Zou hij onder deze omstandigheden voortgaan de Bank te Courtenay Peveril te gebruiken, of zou hij een andere plaats zoeken om zijn valsche biljetten tegen echte in te ruilen?

De eerstvolgende dagen brachten op deze vraag geen antwoord, daar er geen zending werd weggebracht, noch naar Courtenay Peveril, noch ergens anders heen. En toen gebeurde er plotseling iets, dat een nieuwe hindernis opwierp op den toch al zoo moeilijken weg door den jongen Baxter bewandeld.

VIJFENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.

DE BEVRIJDINGS-POGING.

Bij het onderzoek naar den moord op Ted Carpenter repte inspecteur Wylie met geen woord van de verdenking, door hem en Gladdice gekoesterd ten aanzien van den onwettigen handel, door Ambler met de Bank in Courtenay Peveril gedreven. Evenmin uitte hij de veronderstelling, dat het schot wel gelost kon zijn van het tafeltje waaraan Ambler zat. Dientengevolge sprak hij ook niet over de kleine revolver, die hij in zijn zak gevonden had en die daar klaarblijkelijk door een uiterst handig persoon was ingestopt.

Hij weidde integendeel zeer uit over het feit, dat er geen wapen was gevonden, daarmee voedsel gevend aan de theorie, dat de moord moest zijn gepleegd door den jongen man, dien men uit het hotel had zien wegvlugten.

Met geen enkel woord zinspeelde hij er op, dat Ambler de spil zou zijn, waarom alles draaide. Hij had geen bewijzen in handen en die zou hij het best kunnen machtig worden, wanneer hij een valschen indruk ingang kon doen vinden. Steven Gladdice was het in hoofdzaak met hem eens, maar verschildte met hem ten aanzien van de details.

„Je zult je valschen indruk er bij het groote publiek gemakkelijk genoeg in krijgen,” zei de journalist, „maar bij Ambler? Als hij werkelijk de revolver in je zak moffelde, dan zal hij je spelletje natuurlijk gauw genoeg

doorzien — hij zal begrijpen, dat je tijd zocht te winnen om met een verrassing te komen.”

„Dat ben ik ook van plan, zoodra ik er maar de kans schoon toe zie,” antwoordde Wylie. Hij hield van Steven, maar hij stelde er vaak een genoege in, om geheimzinnig tegenover hem te doen — vooral ook om zijn eigen tekortkomingen te bemantelen.

Om den schijn te wekken dat de politie werkelijk geloofde aan de schuld van den man die uit het hotel wegliep, werd een verwoede jacht op hem georganiseerd. Calypso had niet overdreven, toen ze Tom vertelde, dat het heele land door naar hem gezocht werd, waarbij men moest afgaan op de zeer vage beschuldiging van mevrouw Milledge.

Toen kreeg het toeval, in den vorm van een zekeren Daniel Broster, een boer uit Execombe, een hand in het spel. Deze man was op den dag van den moord in Courtenay Peveril geweest om een koe te koopen en was toevallig voorbij *De Engel* gekomen, op het oogenblik, dat Tom naar buiten rende. Hij herkende den zoon van den notaris, maar hechtte op dat oogenblik geen waarde aan wat hij zag. Eerst toen hij het verslag van het onderzoek gelezen had, bracht hij Tom in verband met den moord waarover het heele land sprak. Zelfs toen aarzelde hij nog om te gaan vertellen wat hij gezien had maar ten slotte zegevierde wat hij zijn plicht noemde en ging hij naar Exeter om een bezoek te brengen aan inspecteur Wylie.

De inspecteur hoorde zijn verhaal aan, dankte hem en liet hem zweren dat hij niemand anders zou vertellen wat hij wist. Nadat de

boer vertrokken was, telefoneerde hij naar Gladdice en verzocht hem even te komen. Zoodra de journalist bij hem was, vertelde hij hem wat Daniel Broster was komen meedeelen.

„Tom Baxter heeft Carpenter niet doodgeschoten,” zei Steven kortaf.

„Daar ben ik van overtuigd,” antwoordde Wylie, „maar niettemin zal ik hem als van den moord verdacht, in hechtenis nemen. Zie je niet, jou dikkop, dat het een kans uit duizenden is, om den jongen uit Ambler's klauwen te krijgen en van hem te hooren wat hij te vertellen heeft? Ik zal een bevel tot inhechtenisneming tegen hem aanvragen en hem uit het Kasteel weghalen. Het is duidelijk genoeg, dat wat hij ons vertellen kan, niet alleen zijn eigen onschuld zal bewijzen, maar ons bovendien in staat zal stellen tegen den werkelijken dader op te treden.”

„Je zult er je eigen werk mee bederven,” zei Gladdice, na eenig nadenken. „Je plan zal het Ambler gemakkelijk maken alle sporen van zijn onwettige handelingen uit te wisschen, voor je de kans hebt een inval in het Kasteel te doen. Maar bovendien wil ik wel om tien pop met je wedden, dat je onzen armen jongen vriend niet te pakken zult krijgen, als je je bevel tot inhechtenisneming wilt gaan uitvoeren.”

„Top, dat neem ik aan,” antwoordde de inspecteur.

En op de volgende wijze verloor hij zijn wedenschap. Tom was aviateur en bracht als hij niet vloog veel tijd door in de hangar, waarin de *Hector* stond. Hij had er altijd plezier in de motor na te zien en het toestel zoo puik mogelijk in orde te houden. Toen hij, daags nadat Broster zijn verhaal aan inspecteur Wylie was

komen doen, ook weer in de hangar bezig was, kwam Calypso, hevig opgewonden, bij hem. Zij sloop met den vinger op den mond de hangar binnen.

„Stil, maak geen leven en zeg niets,” zei ze fluisterend, „ik kom je het leven redden. We moeten naar den achterkant van het kasteel gaan en ons daar verbergen. Vooruit, gauw!”

Zich ervan bewust, dat zijn leven in dit verblijf der misdaad op talloze wijzen in gevaar kon zijn, volgde Tom haar naar den rand van de rotsen achter den tuin.

„Hier in!” hijgde Calypso, in een bijna loodrecht naar beneden gaande opening tusschen de rotsen springend.

Het gat was niet diep; het kwam uit op een klein rotsplateau waarop vele jaren geleden, waarschijnlijk voor een of ander boos doel, door de lords een steenen hut was gebouwd, waarvan Tom het bestaan niet kende. Hij had het gebouwtje nog nooit gezien, toen Lord Honiton nog op het Kasteel woonde, en daar het precies dezelfde kleur had als de rotsen waartegen het was aangebouwd, had hij het ook van het strand uit nooit opgemerkt.

„Hier zal je volkomen veilig zijn,” zei Calypso. „Ik zal je komen vertellen wanneer alles weer veilig is. Dat zal denk ik wel een uurtje duren, maar steek zoolang maar een pijp op, om de verveling te verdrijven.”

Voor hij kon antwoorden was ze weg en Tom haalde z'n pijp uit zijn zak. Wat zou hij anders doen? Na van de waarschuwing van het meisje, hoezeer hij haar ook wantrouwde, te hebben gebruik gemaakt, zou het dwaasheid zijn, haar achterna te gaan, terug naar het Kasteel. En zich dwaas aanstellen was wel hetgeen hem het minst van alles leek.

VONDELPARK

Een der mooiste kijkjes is wel dat aan den vijver, tegenover het Paviljoen, waar de bloemen- en bloesempracht, weerspiegeld in het heldere water, zulk een tooverachtig effect teweeg brengt.

Dr. G. BELLAAR SPRUIJT,
oud-Gemeenteraadslid, die zich den laatsten tijd geheel
uit he politieke leven had teruggetrokken, is op
57-jarigen leeftijd overleden.

Hij stak zijn pijp aan en begon er over na te denken, wat er nu weer aan de hand kon zijn. Waarom was hij hier weggemoffeld? Met een huivering dacht hij er aan, dat hij zich maar enkele schreden van de plek bevond, waar de jonge Dillon dood gevallen of naar beneden gegooid was.

Het was echter een geruststellende gedachte voor hem, dat wanneer de jonge Iersche luchtman hier door een misdaad den dood gevonden had, het uiterst onwaarschijnlijk zou zijn, dat die misdaad op dezelfde wijze, met hem als slachtoffer, herhaald zou worden. Een tweede „ongeluk”, onder volmaakt dezelfde omstandigheden, zou te veel te denken geven en de aandacht van het publiek, zoowel als van de justitie, zou onaangenaam sterk op de schuldigen worden gevestigd.

Lang voordat er een uur was verstreken, riep Calypso hem van boven toe, dat hij bij haar zou komen. Hij was blij, dat ze niet beneden bij hem was gekomen en haastte zich naar boven te klimmen.

„Wel?” vroeg hij, „wat was er aan de hand?”

„Inspecteur Wylie is hier geweest met een bevel tot inhechtenisneming tegen je. Hij heeft je naam wel niet genoemd, maar heeft alle aviateurs voor zich laten verschijnen en zei toen, dat hij verder hier niets te doen had en ging weer weg.”

„Als hij mijn naam niet noemde, hoe weet je dan, dat hij om mij kwam?” vroeg hij droogjes.

„Ik was bij mijnheer Ambler — mijn vader — toen de portier telefoneerde dat de inspecteur

I. BERLIJN, agent-employé aan het politiebureau Kattenburg, heeft Woensdag zijn 25-jarig jubileum bij de politie herdacht. 23 jaar was hij werkzaam aan het bureau Kattenburg

toegang verzocht om een der aviateurs te arresteren als den moordenaar van Courtenay Peveril. Ik begreep natuurlijk dat jij dat moest zijn en daarom kwam ik onmiddellijk naar de hangar om je te verbergen, voor mijn vader den inspecteur verlof gaf binnen te komen.”

„Zoo,” antwoordde hij. „De inspecteur moet toch mijn naam geweten hebben, anders begrijp ik niet, hoe hij mij had kunnen identificeren — ten minste, als onze namen in zijn tegenwoordigheid afgeroepen werden.”

„Dat is niet gebeurd,” zei Calypso.

„Dan moet hij een persoonsbeschrijving van mij gekregen hebben. Heeft mijnheer Ambler opgemerkt, dat ik niet aanwezig was?”

„Hij heeft me juist gezegd, je te waarschuwen en te verbergen. Ik kon niet anders doen dan hem gehoorzamen, wetend dat de inspecteur aan de poort stond te wachten en een onzer aviateurs wilde arresteren. Ik dacht dat misschien iemand je uit het hotel had zien weglopen.”

Tom kookte van ingehouden woede. Het was duidelijk genoeg, dat die bezorgdheid om hem niet haar oorzaak vond in de vrees, dat hij zou worden opgehangen voor den moord op den kassier, maar veeleer in den wensch om er voor te zorgen, dat de justitie hem niet zou kunnen ondervragen. Dat moest het motief geweest zijn, zoowel van Calypso als van Ambler.

Dat was geen opwekkende gedachte. Nu Ambler wist, dat hij getuige was geweest van

Het
bekende
adres
voor
prima
Optiek

Amstel 210

's Avonds na 6.30 gesloten

hij een opmerking had kunnen hooren, die Ambler een half uur later tegen Calypso maakte:

„Ik mag den jongen wel en ik geloof ook, naar wat Thyne me van hem vertelt, dat er wel wat met hem is aan te vangen. Maar hij heeft gewanboft, door laatst in die eetzaal te kijken. Hij heeft te veel gezien en zal er de straf voor moeten ondergaan. Hij zal den weg van alle vleesch op moeten en dat wel zoo spoedig mo-

DE MARATHON-LOOP UTRECHT—AMSTERDAM.

De winner van den Marathonloop Amsterdam—Utrecht, C. L. Brouwer van D.O.S., het Stadion binnenkomend. Niettegenstaande hij den afstand van 42 K.M., doordat hij bij Ouderkerk een verkeerden weg insloeg, belangrijk had overschreden, kwam hij als eerste aan. Zijn tijd was 3 uur 7 min. 26 $\frac{1}{5}$ sec.

de misdaad, was zijn eigen leven, meende Tom, in het grootste gevaar. Als hij er over nadacht leek het hem zeer waarschijnlijk, dat Calypso gelogen had, toen ze hem vertelde, dat Ambler niet dadelijk had geweten, dat hij in de deuropening van de eetzaal had gestaan.

Tom voelde er niets voor, om voor leze handige jonge kat als muis te spelen, maar hij begreep ook, dat er niets te winnen was, met haar voor het hoofd te stooten. Haar vriendschap zou hem in elk geval wel eens van nut kunnen zijn.

Maar dat begreep hij in elk geval wel, dat ze het met hun beiden handig hadden aangelegd, om hem nogmaals te verhinderen om met de buitenwereld in aanraking te komen. Zijn woede zou nog grooter geweest zijn, als hij had geweten, dat het bevel tot inhechtenisneming tegen hem, alleen maar een middel was geweest, juist om hem die aanraking mogelijk te maken, een list van den inspecteur, om de handige schurken te ontmaskeren, die zij beiden aan verschillende fronten bestookten.

En nog woedender zou hij geweest zijn, als

Als U per auto, motorboot of zeiljacht tochten onderneemt, vergeet dan niet

Victoria-Water

Oberlahnstein

mede te nemen. Hiervoor zijn het best geschikt de heele Liter-schroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent

gelijk. Sentimentaliteit zou dwaasheid zijn. Trouwens, nu of later, eens moeten we toch allemaal er tusschen uit.”

**ZESENTWINTIGSTE HOOFDSTUK.
OVER VERGIFTEN.**

Steven Gladdice, die in de groote politie-auto voor *Het Bakken* zat te wachten, grinnikte, toen hij den inspecteur van de Kasteel-poort alleen zag terugkomen. Hij had zijn weddenschap gewonnen.

„Ik wist wel, dat ze je op de een of andere manier om den tuin zouden leiden,” zei de journalist tot zijn vriend.

„Ga mee naar binnen,” zei Wylie, „ik moet wat hebben om een leelijke smaak uit m'n mond te krijgen.”

Maar Gladdice grinnikte niet meer, toen hij hoorde, dat er van Tom Baxter geen spoor te vinden en dat op het appel der aviateurs Tom niet aanwezig was.

„Zooals we zijn overeengekomen heb je toch zijn naam niet genoemd als van den man dien je zocht?” vroeg Gladdice.

„Nee.”

„Dan ziet het er heerlijk uit. Ambler moet hem voor je verborgen hebben gehouden, wat bewijst, dat ze weten, dat hij getuige van de misdaad is geweest. Ik was er van overtuigd, dat de arrestatie je niet zou lukken, maar ik had gedacht, dat ze je met mooie praatjes zouden misleiden.”

(Wordt voortgezet)

DE LEKKE BAND

Ik reed met mijn vrouw in mijn auto buiten op een prettigen landweg.

„Louise,” zei ik, „is zoo'n auto niet iets heerlijks? Je zit maar achter het stuur, doet niets, denkt aan niets —”

„Pas op die sloot Gerard!” viel mijn vrouw me in de reden. „Denk dan tenminste om mijn veiligheid.”

„Maak je maar niet bang, vrouwtje en luister naar het gezang der vogels,” zei ik.

„Ik luister naar het getoeter van de auto achter ons, die voorbij wil.”

Ik zwenkte naar den kant van den weg en Louise greep mij bij den arm en gilte:

„O, Gerard, maak me toch niet zoo aan het schrikken!”

Ik glimlachte en genoot van mijn wagen en van de natuur rondom mij, toen, juist toen de andere auto ons in woeste vaart was voorbij gesnord, een hevige knal gehoord werd.

Louise gilte weer en een oogenblik dacht ik dat iemand op ons had geschoten. In het volgende oogenblik echter begreep ik, dat mijn rechter-achterband gesprongen was.

In de opwindung schakelde ik de hoogste versnelling in in plaats van te remmen, en de wagen zwenkte en Louise maakte zich gereed om er uit te springen; op het laatste oogenblik, vóór we tegen een hek reden, wist ik hem echter nog tot stilstand te brengen en Louise zeggend kalm te blijven, stapte ik uit.

„O, Gerard,” riep Louise uit, „wat is er toch gebeurd?”

Mijn kans schoon ziende om met mijn verstand van auto's indruk op mijn vrouw te maken, zei ik: „O, er is niets om je ongerust over te maken. Ik zal dat zaakje wel even op knappen.”

„Wat ben je toch handig, mannie!” zei ze.

Ik nam uit de gereedschapskist al wat er noodig was om een wiel en een band af te nemen, zette de dommekracht onder de as en vijzelde den wagen op zoodat het wiel van den grond vrij kwam. Louise was intusschen met een boek op het hek gaan zitten, waar we bijna doorheen gereden waren.

Ik werkte haastig, om nog meer indruk op Louise te maken en begon met het wiel van de as te trekken.

Ik trok met zachte rukjes, maar toen gebeurde er iets, wat ik niet had kunnen voorzien. De dommekracht slipte onder de as weg en daar ik het wiel aan den onderkant vast had, werd mijn hand tusschen den slapten band en den weg geklemd.

Louise keek op mijn eenigszins luiden uitroep op.

„Kan ik je ook helpen, Gerard?”

Ik schudde van neen en kloof op mijn bezerde vingers.

„Neen,” zei ik, mij misselijk voelend door de

DE RIJKE EN DE ARME

Tot den bedelaar de rijke man sprak:

„Al heb 'k nu ook schatten gewonnen

't Is bekend wijd en zijd,

Ik ben toch indertijd

Barrevoets mijn carrière begonnen.”

Toen de gift veilig zat in zijn zak

Zei de bedelaar: „Dat laat zich hooren

Want zoowaar ik hier sta,

Vraag het maar aan m'n ma,

Ik ben ook zonder schoenen geboren.”

A. T.

olie, die ik van mijn vingers zoog, „laat me maar begaan.”

„Laat me je toch liever helpen,” hield Louise aan.

De pijn maakte me nijdig. „Louise,” zei ik, „als een automobilist met een ondervinding van zes — e — zes weken, ben ik volkomen in staat om zoo'n karweitje alleen op te knappen.”

Louise zweeg. Weer lichtte ik met de dommekracht den wagen op en ditmaal kreeg ik het wiel er af. Ik ging er mee achter den wagen staan en begon met den band-afnemer te werken. Maar dat ging niet gemakkelijk en na tien minuten hard werken was ik nog net zoo ver als toen ik begon.

Ik hoorde aan de manier waarop Louise zat te zingen, dat ze zich begon te vervelen en een kloek besluit nemend, viel ik andermaal op den band aan. „Ze zal er af,” zei ik knarsend en mij het zweet van het gelaat vegend.

Maar na nogmaals tien minuten was het eenige dat „er af” gekomen was het vel van al mijn knokkels en een nagel van m'n wijsvinger.

Plotseling hoorde ik de stem van Louise vlak naast mij.

„Maar Gerard,” zei ze, „waarom heb je me niet gezegd, dat we een lekken band hebben?”

„Doe nu toch zulke dwaze vragen niet,” zei ik nijdig, „zie je niet, dat ik bezig ben?”

„Jawel,” zei ze, „maar ik begrijp niet, waarom...”

„Natuurlijk begrijp je dat niet!” beet ik haar toe.

„Ik begrijp heusch niet, waarvoor je je zoo aftobt, Gerard,” zei ze.

„Zoo, begrijp je dat niet? En hoe zullen we dan hier vandaan komen hè, als je me dat dan maar even vertelt. Zou jij soms een middel weten om zonder werken een gesprongen band te repareeren?”

„Neen, Gerard, dat niet,” antwoordde ze bedaard, „maar ik zou het reservewiel opzetten — waarvoor sleep je dat anders altijd op den wagen mee.”

Zwijgend keek ik haar aan. Ik voelde me bepaald ziek. In mijn verlangen om mijn vrouw eens te laten zien, hoe goed ik met auto's over-

AMSTERDAMMERTJES

HET TUINTJE.

„O, een tuintje! Had ik maar een tuintje, waar ik in m'n vrijen tijd in werken kon!”

Adriaan had ontelbare malen al de verzuchting geslaakt, maar nog steeds woonde hij op zijn derde bovenhuis.

O, een tuintje! Een klein lapje grond hoefde het maar te wezen. Hij zou er een paar rozenstruiken in zetten, misschien een bedje sla en 'n beetje tuinkers. Neen, groot hoefde het tuintje niet te zijn, als hij er maar kon zaaien en wieden en planten en gieten, als hij er maar een schop en een hark en een gieter gebruiken kon!

Als Adriaan, langs een kleinen omweg, door het Vondelpark naar huis wandelde, iederen struik, iederen boom op zijn weg met bewondering beschouwend, maakte hij plannen voor dat tuintje, dat ie misschien, misschien in de toekomst eenmaal zijn tuintje zou mogen noemen en thuis, op zijn derde etage, sprak hij erover met zijn vrouw.

Thea was een lief vrouwtje, die de kleine echtelijke woning tot een paradijsje wist te maken. Als Adriaan van kantoor kwam, stond ze hem boven voor het raam af te wachten en zoodra hij haar tenger figuurtje daar zag, verhaastte hij zijn schreden nog meer, om spoedig bij haar te zijn.

Zij waren gelukkig samen, de twee jonge menschen. Er ontbrak hun, volgens Adriaan, slechts één ding: een tuintje.

„Je zult zien,” troostte Thea, „dat je nog eens je tuintje hebben zal! Ja, je zult zien!”

Maar ze vertelde hem niet van haar spaarpotje, waarin ze bij stuivers en dubbeltjes bijeen gaarde wat ze maar missen kon van haar huishoudgeld — voor een tuintje.

Op zekeren dag zag hij, van kantoor komend, haar niet boven voor het raam staan. Hij vloog de trappen op in groote onrust.

Thea lag te bed, maar ze glimlachte hem toe.

„Ik heb enkel wat kou gevat. 'k Zal morgen wel weer beter zijn.”

En iederen dag verzekerde zij hem, dat ze zich beter gevoelde, maar haar toestand verergerde en met een hart vol angst kwam Adriaan nu elken dag thuis van kantoor — totdat er dagen kwamen, waarop hij niet naar kantoor durfde te gaan, totdat de droeve dag kwam, toen ze van hem weggenomen werd.

Adriaan vond Thea's spaarpot toen hij in een lade zocht naar een zwarte das voor haar begrafenis. En dadelijk kwam toen de gedachte in hem op: Dit geld, dat Thea zelf bespaard heeft, zal ook voor haar gebruikt worden. Ik zal er een graf voor koopen, een eigen graf voor haar alleen.

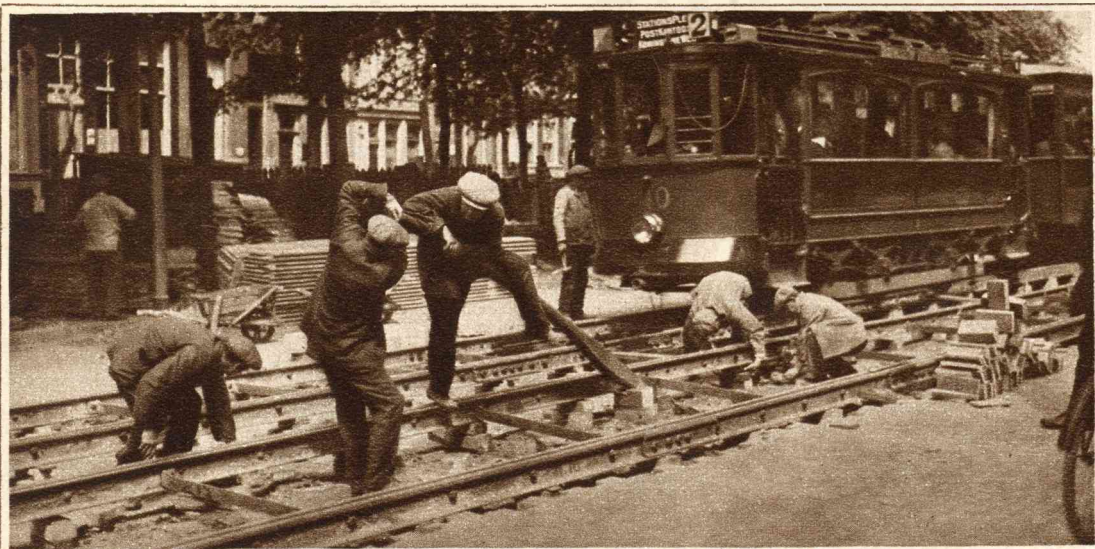
Adriaan plantte een paar heesters op het graf, in de lente bloeiden er paarse irissen, in den zomer geurden er witte rozen en in den herfst bloeiden er donkere chrysanten. En iederen Zondag bezocht de jonge weduwnaar het graf en verzorgde hij er de bloemen.

„'k Ben eens benieuwd, hoe lang dat duren zal,” zei de oude doodgraver, die al vele weduwen en weduwnaars had zien komen en — wegblijven. Maar ditmaal vergiste hij zich.

Jaren zijn sedert reeds voo: bij gegaan en nog steeds brengt Adriaan het grootste deel van al zijn vrije dagen op het kerkhof door. Dan zit hij daar te planten of te wieden, hij spit en harkt en sproeit. Een hark, een schop en een gieter bewaart de doodgraver voor hem. Ieder jaar getijde ziet nog steeds nieuwe bloemen op het graf en oude heesters worden vervangen door nieuwe.

De doode vrouw had gespaard voor het tuintje van haar Adriaan. Hij heeft het nu. En hij is gelukkig.

L. v. A.

DE TRAM OP BLOKKEN.

Bij gelegenheid van de asfalteering der N.Z. Voorburgwal wordt de straat, en dus ook de trambaan, eenigszins verhoogd. Men heeft nu eerst de rails hooger gelegd, door er beton-blokken onder te leggen. Het is voor de eerste maal, dat dit met beton-blokken geschiedt; vroeger gebruikte men er houten wiggen voor.

weg kon, had ik heelemaal niet aan het reservewiel gedacht.

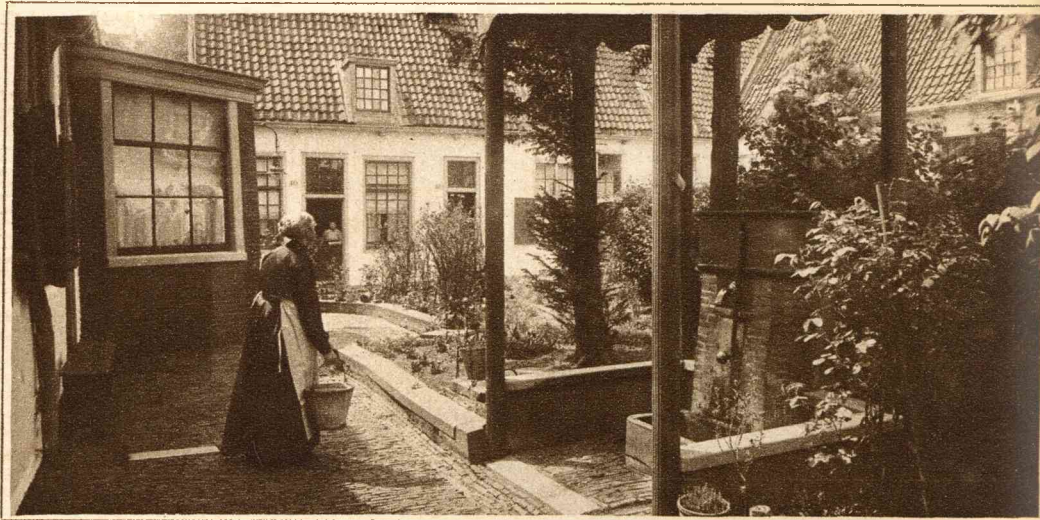
Maar troostend zei Louise, toen we vijf minuten later weer verder reden:

„Hoe meer een automobilist weet, hoe meer hij kan vergeten.”

E. W.

De ingang van het schilderachtig Bakenesserhofje op de Bakenessergracht.

Bij de pomp. Een der vele aardige kijkjes op het hofje.

De Smedestraat met kijkje op den toren der Grootte Kerk op de Grootte Markt.

Op de Dreef. Het vrouwtje dat daar al meer dan 25 jaar haar lekkernijen te koop biedt.

Het drukke Spaarné. Kijkje op de Kaasmarkt met het Waaggebouw. Men lette op de fraaie rij gevels.

UIT DE OMTRE HAARLEM

Een kijkje van den Scheepmakersdijk op de
„De Adriaan” aan het Spaarne.

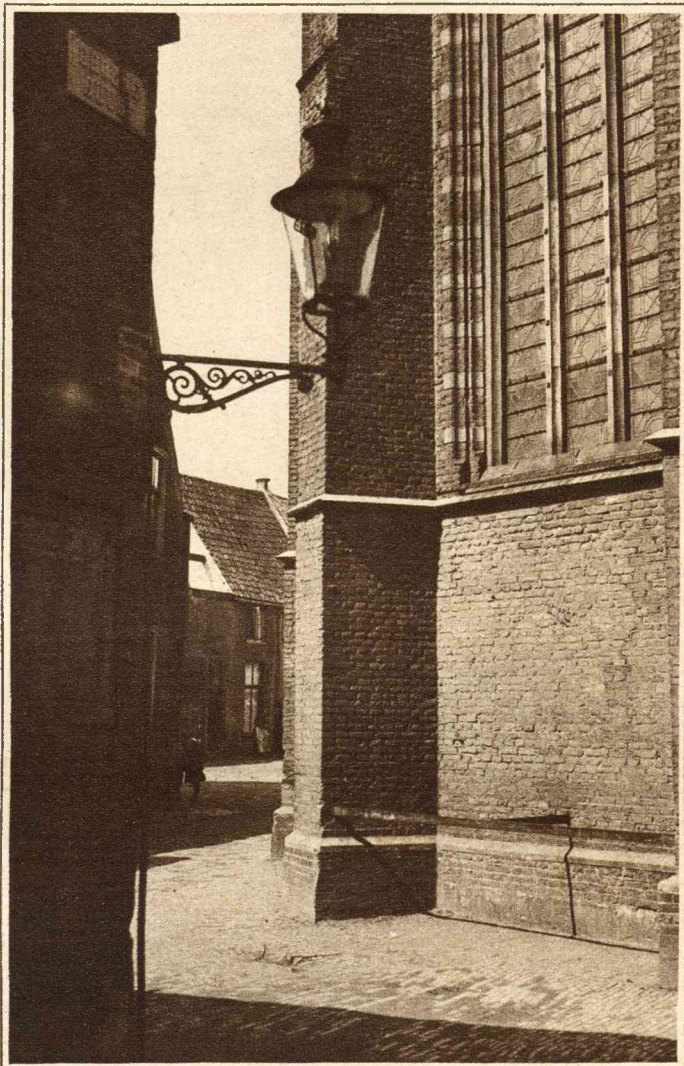

Een kijkje op de pittoresque huisjes op het Bakenesserhofje.

UIT DEN OMTREK HAARLEM

kje van den Scheepmakersdijk op den molen „De Adriaan” aan het Spaarne.

Een mooi hoekje. Doorkijkje van het Groene Buurtje naar het Bagijnhof.

Een schitterend doorkijkje uit de Nauwe Appelaarsteeg op het Hofje.

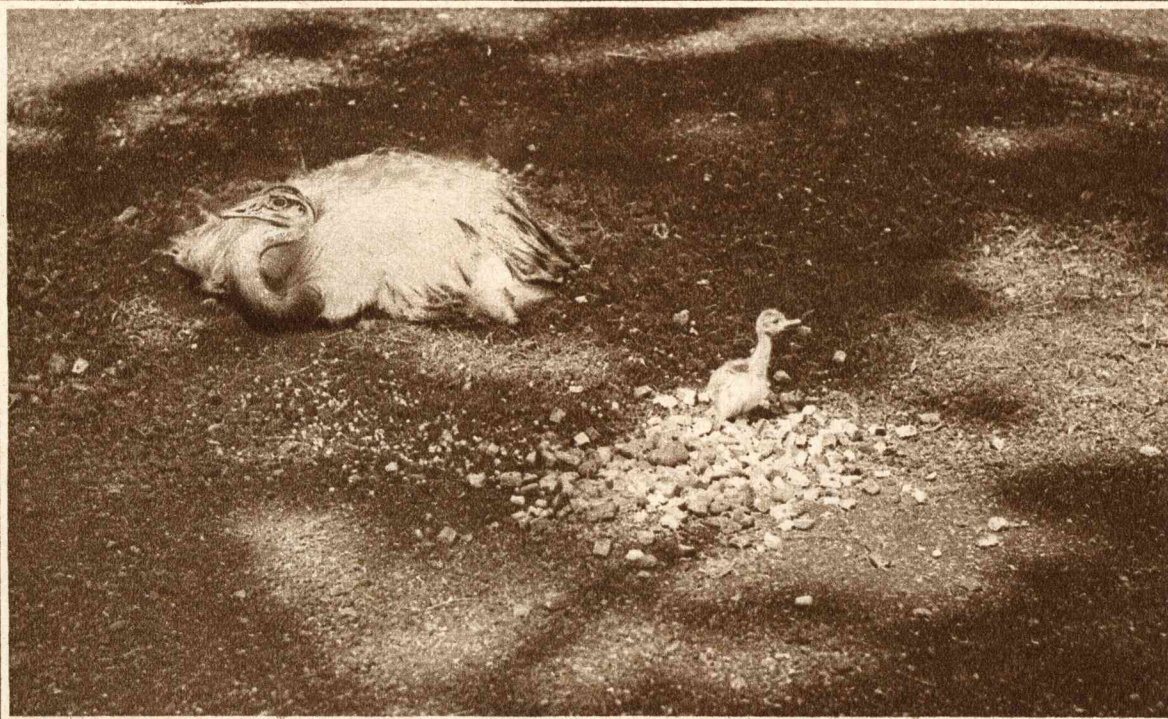

Buurpraatje. Het oudje op haar hofje, over de onderdeur met buurvrouw het laatste nieuws besprekend.

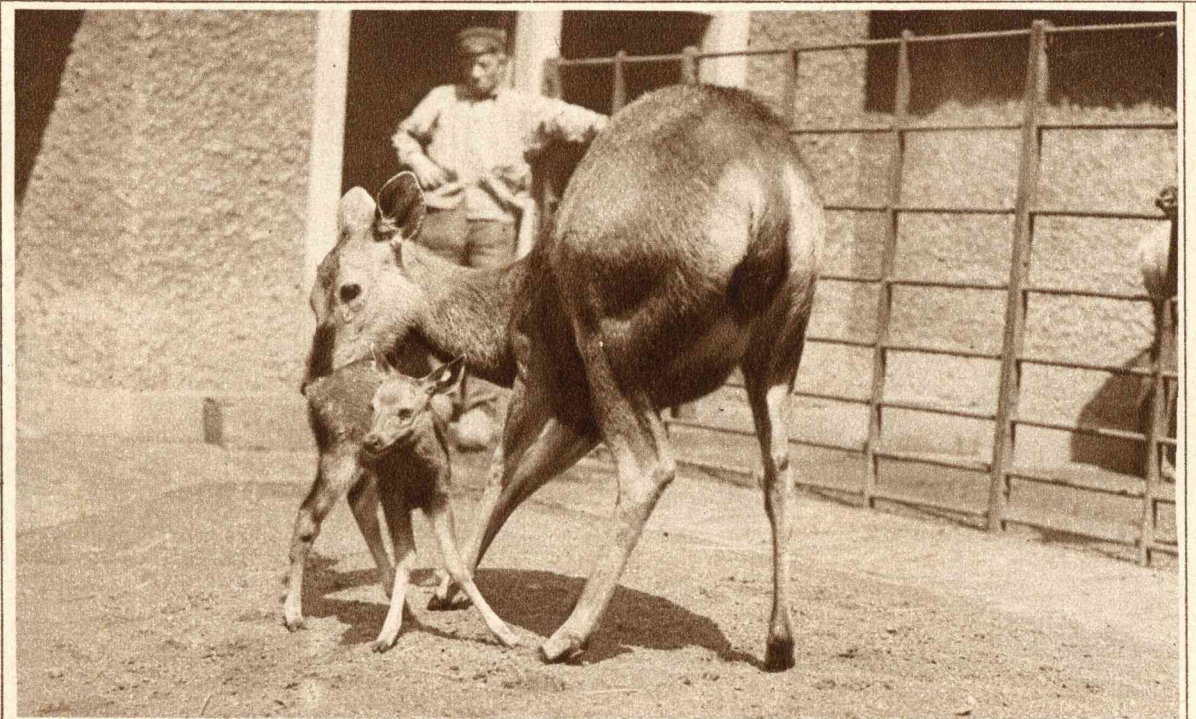

De Groote Houtbrug over den Kampersingel, met een der Commissarishuisjes, meer bekend als „de dobbelsteenen”.

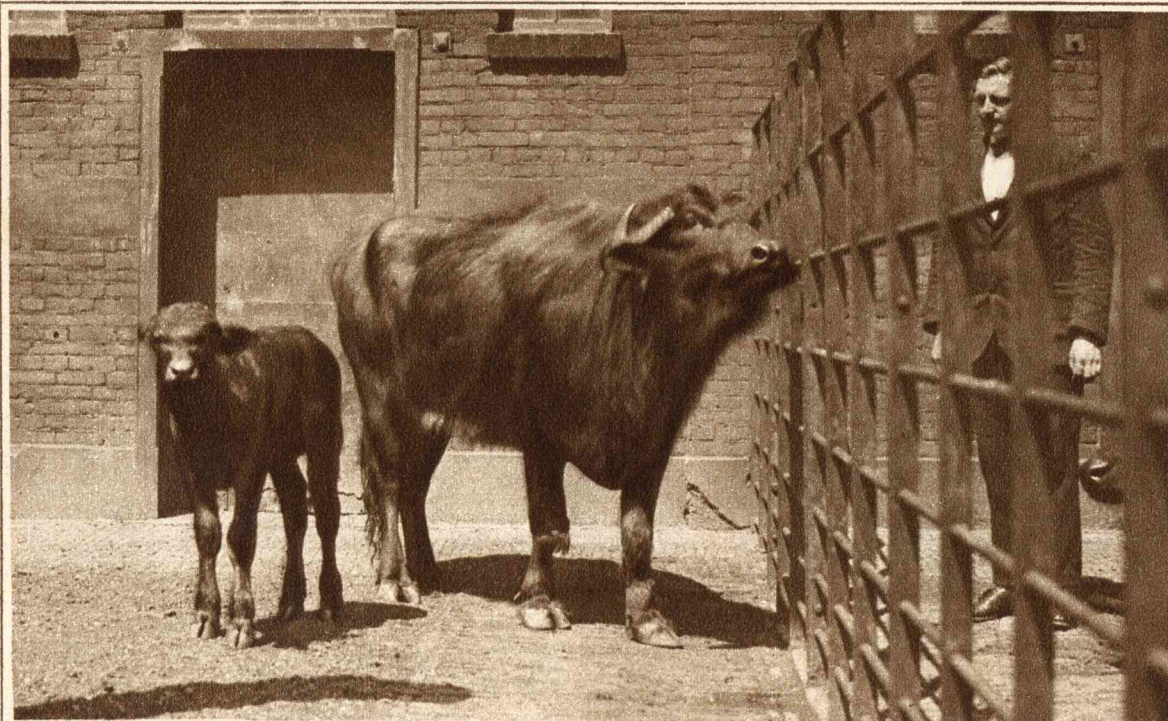
JONG LEVEN IN ARTIS

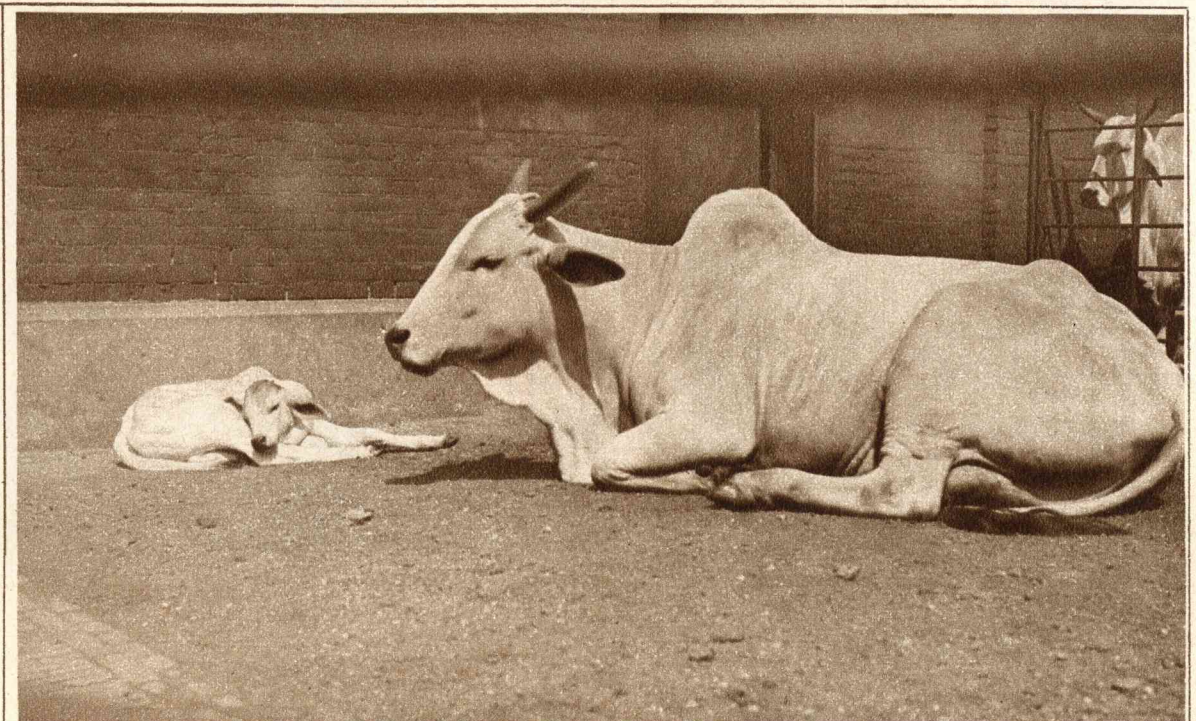
De Rea, de groote struisvogel, zit nog op acht eieren; één is er echter reeds uitgekomen. Terwijl papa zit te broeden — bij de struisvogels doet dit de man — wandelt het drie dagen oude Reatje in de buurt rond.

In het herten-park heeft eveneens de jeugd haar intrede gedaan. Het fraaie Artistoteles-hert leert er het twee dagen oude jong, dat op zijn zwakke voorpooten nog niet goed voort kan, lopen.

De kortharige buffel uit West-Azië, haar jong bewakend tegen mogelijk gevaar.

De Brahma-Zeboo met jong, zich koesterend in de zon.

PRIJSVRAAG XXV

We hebben ditmaal eens onze toevlucht genomen tot de kaarten. Iedereen heeft wel een spel kaarten in huis en iedereen speelt wel eens een spelletje kaart. De een zal bridge spelen, de ander skat, een derde pandoert en een vierde stelt zich tevreden met een eenvoudig patience-spelletje. Maar iedereen speelt toch wel iets — iedereen kent dus de kaarten.

Wij vragen nu: de vier azen en de twaalf poppen uit een spel zóó in vier rijen van vier onder elkaar te leggen, dat in alle rijen van links naar rechts en ook van boven naar beneden en eveneens in de twee schuine rijen van linker boven- naar rechter benedenhoek en van rechter boven naar linker benedenhoek een aas, heer, vrouw en boer van *verschillende kleur* ligt.

Voor de goede oplossingen worden de volgende prijzen uitgelooft:

1 fraai Japansch theeservies, 1 Gilette scheerapparaat, 4 bussen Amstelcacao van 1 pond, 2 dozen luxe post, 1 beschuitton, 2 flesschen Ranja C.P., 5 pakken Five o'clock tea, 10 kunstplaten.

De oplossingen moeten geschreven zijn op een briefkaart, willen ze voor een prijs in aanmerking komen. Het eenvoudigste is, dat men een briefkaart in 16 vakjes verdeelt en in elk daarvan den naam van de bewuste kaart schrijft. Het adres schrijft men dan aan de adreszijde van de briefkaart. Oplossingen in te zenden vóór 27 Juni a.s.

UITSLAG PRIJSVRAAG XXIII

We hebben het ditmaal met onze Prijsvraag niet getroffen; is anders het aantal oplossingen overweldigend groot, zóó, dat we dikwijls meer dan een dag noodig hadden om ze allemaal door te zien en de goede uit de menigte uit te zoeken, om dan daarna uit die goede weer de beste te zoeken — ditmaal waren we in nog geen uur klaar. Het schijnt een erg moeilijke opgave geweest te zijn, om bij nevenstaand plaatje een vierregelig versje te maken, ten minste, het aantal goede, bruikbare versjes was niet eens zoo groot, dat alle prijzen toegekend konden worden. We zullen ons dus maar niet meer aan een dergelijke opgave wagen en

hebben voor onze volgende prijsvraag, No. XXV, eens iets heel anders uitgezocht (zie op deze bladzijde). Intusschen volgen hieronder de namen dergenen wien een prijs kon worden toegekend.

Een fraaie lederen damestasch werd toegekend aan: Mej. C. C. 'de la Bie, Gerard. Doustr. 34^{II} Amsterdam, voor:

Zulk soort helden zou ik begeeren,
Ons Vaderland heeft ze van doen:
Geen vijand, die hen kan blessuren
Een nimmer trekken zij pensioen.

Een fraai verguld Gilette scheerapparaat, verwierf K. Polak, Korte Koningstr. 33. Amsterdam voor:

Als zulke soort het heir verving
Van de beschaafde staten,
Wat waar' dat een verademing
Hoezee dus voor deze soldaten!

Een kistje Spatram-sigaren werd toegekend aan: M. Bomert, Pieter Aertsstraat 49, Amsterdam, voor:

Kleuters wat heerlijk als samen je speelt,
d'Exercitie's met poppen je gauw verveelt
Bereidt je voor 't leven door d'ernst van het spel,
Dat 't leven geen spel is, leert 't leven je wel.

L. Bakker, Barentszstraat 18, Amsterdam, voor:

'k Wou dat ons oorlogsheer
niets anders mocht bevatten
voor alle krijgmanseer
een buik gevuld met watten!

Jac. Veldheer, Pieter Lastmankade 93, Amsterdam, voor:

Met een poppen-soldaatje kun je ze foppen,

Omdat ze zijn zoo klein,
Maar achttien jaar later, dat is wel zoo fijn,
Doen zij de hartjes van de soldaatjes kloppen.

Een bus Amstelcacao van 1 pond verwierven:
C. Vorst, Fannius Scholtenstraat 58, A'dam voor:

Dit moeten soldaten der toekomst zijn:

Zij laten zich makkelijk stikken,
Maar niet door gas, dat 's juist zoo fijn,
En je kunt er zoo veilig op mikken.

J. Willemse, Neptunusplein 10, Amsterdam Noord, voor:

Had slechts ons land 'zoo'n stel soldaten:
Men kon mij, ambt'naar, mijn loon wel laten.
Maar nu, ondanks al onz' ellend,"
Nu kost het mij mijn tien procent.

J. J. de Munck, Willem Passtoorsstr. 57 h, Amsterdam, voor:

's-Nachts in hun droomen zien de kleinen,
Marionetten groot en klein.
Marionetten zijn wij allen,
En aan het touwtje trekt Colijn.

Een doos luxe-postpapier werd toegekend aan: Agnes J. M. Unkraut, Vondelkerkstr. 12. Amsterdam, voor:

Die mooie, moderne, fraai-wollen soldaten
Zijn deze kleintjes niet erg naar den zin.
Me dunkt, op hun snuitjes staat duid'lijk te lezen:

„Waren ze liever gewoon maar van tin“
C. A. v. Wijngaarden, Maanstr. 21, Amsterdam Noord, voor:

Twee poppen aan een tafeltje.

Twee staan er bovenop.

Kreeg ik zoo'n aardig stelletje,

Vast had ik dan geen strop.

A. Overing, Tollenstraat 94^{II} Amsterdam, voor:

Wij zijne twee jongens heel slijk en heel fijn,
Zooals er zeker maar weinig zijn.
Als wij op de straten flaneeren gaan,
Dan moet je de dames ons gade zien slaan.
Wijze: daar komen deschutters.)

HET FEEST VAN DEN SPEELTUIN „ONS GENOEGEN”

Een tweetal praalwagens uit den optocht door de Speeltuinvereniging „Ons Genoegen” gehouden. Links: Het Operetteschip, het schip met de spelers die dezer dagen „Rosa, de schoone slaapster” opvoerden; rechts: de Koningin der feeën met haar hofstoet.

AMERIKANEN

DOOR JOHN RALEIGH

Voortgestuwd door een vreeselijken wind drev-
ven groote wolken in de meest grillige vormen
langs den hemel. Dan weer als een diepe, zwarte
compacte massa, dan weder als een berg
van het edelste witte schuim. Dat was als de
maan hare bleeke stralen tusschen de wolken
door wierp naar het daaronder liggende Cana-
deesche woud.

Zuchtend en steunend bogen de eeuwen-
oude boomen hun kruin, en het was alsof die
zelfde boomen, die jarenlang de vreeselij-
kste stormen hadden getrotseerd, alle hoop
hadden opgegeven, ook thans weer in hun strijd
tegen de natuurelementen te zullen overwinnen.

Elk oogenblik vielen zeer zware takken kra-
kend naar omlaag en trokken in hun val ook
andere, jongere takjes met zich mede.

In 't bosch zelf was het een verschrikkelijke
chaos.

Het angstig blaten der herten werd over-
stemd door het woedend brul-
len der leeuwen die, met de
staarten de flanken zwie-
pend, hun mis-
noegen te ken-
nen gaven.

Af en toe,
als de wind
even bedaarde,
sloeg een ont-
zettende regen
neer, welke
plant en grond
doorweekte.

Onder ang-
stig getijlp vlo-
gen allerlei
vogels van den
eenen boom
naar den ande-
ren, zoekend
naar een nest,
omdat het
hunne was af-
gewaaid, verni-
eld De
scherpe sna-
vels diep in
elkanders huid
prikkend,
vochten zij om
het bezit van
't eigen of
vreemde nest.
Diep in 't bosch

was een verhooring op den grond, waar de
natuur een soort grot had gevormd.

Daarheen holden eenige leeuwen, om een
toevlucht te zoeken tegen de ontketende na-
tuurkrachten.

Het bezit van die grot werd betwist door
eenige zich daar reeds bevindende natuurlijke
vijanden van de leeuwen. Een geweldige
strijd van dier tegen dier ontbrandde. Diep
reten de tanden der leeuwen in de huid der
hyena's en poema's. Klapperend sloegen de
kaken op elkaar en bij elk sluiten der bekken
werd een huid opengereten en klonk het geluid
der dieren boven den storm uit.

Even voor de grot stroomde, voor het nood-
weer begon, een beekje in trage kabbeling voort.
Storm en regenval hadden dit beekje tot
een woesten stroom doen aangroeien en brui-
send, kokend, joeg het tot golven opgezwepte
water voort.

Talloos waren de in dien stroom meegevoerde
takken, boomstronken en jonge boomen. Van
de eerst in het beekje voorkomende bochten
en kleine vertakkingen was niets meer over.
In één rechte lijn ging de woeste stroom naar
een onbekende bestemming. Mogelijk wel tot
de Salt-Creek. Soms gebeurde het dat de takken-
massa zich ophoopte en het water in zijn

woesten vaart stremde. Doch dit duurde dan
slechts kort. Met donderend geraas stortte de
opeenhooping in elkaar en duizenden druppelen
opwerpend, vervolgde de stroom zijn loop.

Steeds erger werd de reeds zoo vreeselijke
storm en met razende snelheid viel de regen
neer. De eene boom na de andere liet in
dezen ontzaggelijken strijd het leven en knapte
als het ware bij den grond af.

Een dier boomen viel dwars over de rivier.
Een andere viel vlak voor den ingang der grot
en versperde voor elk dier dat daar binnen
een verbitterden strijd voerde, den uitgang.

Zelfs de leeuwen verschrokken door den
hevigen slag en de dreuning van den grond,
toen de boom neerplotte. Het was alsof zijn
machtige takkenbossen voor den betrekke-
lijk kleinen ingang vallende, dezen als met één
dicht netwerk afsloten. De over de rivier geval-
len boom werd, dank zij zijn enorme zwaarte,
niet door 't water weggedrukt. Het water

Alle drie koesterden trouwplannen, maar
het ellendige van het geval was, dat Daisy
wel wilde trouwen, maar met één man. Zij
wist echter absoluut niet, wien zij 't liefste had:
Gus of Buck. Maar de twee mannen wisten voor
elkaar dat zij ieder voor zich smoorlijk op
Daisy waren.

"The great question" was, dat Daisy voor
Calgary bereikt was, zou zeggen, wien van de
twee zij de voorkeur gaf.

Onverschillig hoe de uitslag zou zijn, zouden
de twee mannen zich in 't lot schikken. Zij
waren reeds zoo lang innige, trouwe vrienden,
dat zij voor elkaar wisten, de vrouw op te
zullen geven als het lot den ander gunstig was,
en toch vrienden te zullen blijven....

Het was een zware zielestrijd welke hier
gestreden moest worden en er zou één over-
winnaar zijn die gelukkig zou worden en er zou
een overwonnene zijn, die blij moest zijn met
de overwinning van zijn mededinger. — Voor-

waar een zeld-
zame strijd;
althans nu de
belooning een
vrouw, een
mensenle-
ven gold.

III

"Die zwarte
plek voor ons
is het bosch,"
schreeuwde
Gus, "we moe-
ten de kano
naar den oever
brengen en in
het open veld
overnachten.
Het bosch in-
gaan met dit
weer is idio-
tisme."

"Er is een
sterke man
voor noodig,
Gus, om de
kano naar den
oever te krij-
gen. Ik heb
al heel zwaar
werk haar
rechtvoor te
krijgen!"

"Well, ik wil
probeerden die
sterke man te
zijn," zei Gus.

En zich bukkende riep hij onder het schuine
tentdak van de kano dat Daisy zich even stil
moest houden en eventueel op een zwemfeest
moest rekenen. Er kwam geen verstaanbaar
antwoord uit de tent.

Gus liep, zich aan de tenttouwen vasthou-
dende, naar den achterstevan van de groote
kano en stond weldra bij Buck Jones.

"Geef mij het roer," zei hij, "ik moet het
ding op den oever hebben. — O, het begint
al te regenen!"

Langzaam, maar zeer zeker, drukte Gus zich
met zijn heup tegen het roerhout. Maar het
duurde toch nog wel een kwart mijl voor de
boot over den grond schuurde. Maar toen lag
zij ook vast. Gus sprong het eerst op den oever
en trok de kano nog iets vaster. "Come on,
Daisy, — hallo, Buck, vlug aan land. Het re-
gent nu wel is waar flink, maar straks zal het
zoo stroomen dat je haar van je hoofd afweekt!"

Toen ons drietal op den oever stond werd
de kano nog hooger opgetrokken.

"That's alright!" zei Gus, "als de rivier
nu niet buiten haar oevers treedt, hebben we
kans dat alles goed afloopt en de begrafenisbode
niets aan ons verdient."

Plotseling zei Buck Jones: "Ik heb eens
iemand gekend die goed kon spreken. Hij kon

Dat was een aardig feest, daar in Volendam — het feest der luchtballonnetjes. Wat een gejoel en wat een gejuich onder
die kleinen, toen zij zich daar op de binnenplaats van de school verzamelden en elk der kinderen in hun fleurige kos-
tuums een kleurige luchtballon in de hand kreeg.

zocht zich een anderen weg, vond dien en
voegde zich een weinig verder weder bij den
stroom.

Hier in dit bosch was de natuur in haar onge-
breidelde kracht losgelaten, gaf zij zich in haar
volle kracht, vernielde zij wat zij in zoovele
honderden jaren had gewrocht.. in één nacht..
Maar welk een nacht!....

II

"Hallo, Buck Jones," klonk een forsche
mannenstem, "come here, boy! Ik neem jouw
plaats over; het is mijn tijd! Let jij op Daisy."

"Is zij bang, Gus — ja, hè! Die vrouwen
zijn direct zenuwachtig. Zij deed beter te gaan
slapen."

"Ik weet niet wat je zegt, Buck," riep Gus,
"maar je zal wel gelijk hebben, versta je me
goed?"

"Half! Kom maar hier, Gus, maar pas op.
De kano steunt als een ouwe Indiaan. Ik
heb moeite 'm recht te houden. Sij Daisy met
'n lijn aan de zitbank vast. Wil je?"

De kano waarin de drie personen zaten,
was op weg van Saskatchewan naar Calgary (in
den staat Alberta).

Het was louter een plezierreisje van Gus
Sieever, Buck Jones en Daisy Mayland.

ook allemachtig mooi vertellen. Ik weet alleen niet of hij altijd waarheid sprak."

"Wat vertelde hij?" vroeg Daisy, die reeds vuur had ontstoken om warm water te maken.

"O, niets bijzonders, Dais. Hij vertelde dat er veel wild zat tusschen Catgang en Catel. Eenden, duiven, vossen, enz.," zei Gus.

"Hij heeft ook verteld van poema's, leeuwen, hyena's en meer dergelijk gedoe."

"Geloof je hem?" vroeg Gus.

"Het was een eerlijk man, Gus," zei Buck Jones.

"Mooi, maar wat bedoel jij er mee?"

"Well, mijn grootste zorg is dat Daisy niet wordt opgevreten."

"En verder?" vroeg Gus.

"Verder... dat ook wij goed moeten op-letten. Ik wilde alleen maar even zeggen, dat je met groote storm beter midden in zee kunt zijn, dan dicht bij een bosch."

"Je bedoelt dus, Buck, dat je het raadzaam vindt, op de rivier te blijven, is 't niet?"

"Of course, Gus, als ik het niet zóó heb gezegd, bedoeld heb ik het toch zóó."

Tusschen dit gesprek door was het Daisy gelukt het vuur aan te krijgen. Zij had echter niet één woord van het gesprek verloren laten gaan.

"Ik stel me voor," zei Buck, "dat Daisy ook 'n meening heeft!"

"Natuurlijk," zei Gus, "maar die telt niet!"

Daisy keerde zich met een ruk om. "Geldt mijn meening niet?" vroeg zij, Gus scherp aanziend.

"O, zeker," zei deze heel kalm, "jouw meening geldt ook, maar eerst dan als we weer schoorsteenpijpen en menschen hebben gezien."

"Ik heb een voorstel," zei Gus, "we moesten veel minder spreken en wat spoediger gaan eten."

Een half uur later was het ontbijt genuttigd, en terwijl de regen steeds heviger neerplaste zat ons drietal onder de beschermende tent van de kano. Buck Jones zeide dat Gus en Daisy moesten gaan slapen, en zijn bevel werd opgevolgd. Hij zelf zou de wacht houden.

Toen echter de kano plots met een hevigen schok tegen een omgevallen boom stootte, wist Gus meteen dat de rivier buiten haar oevers was getreden — zij thans in het midden van 't bosch in een ziedenden stroom waren en... Buck gerust sliep...

De schok tegen den boom had hem niet eens wakker gemaakt.

Daisy sprong overeind... keek even buiten de kano en... sprong over den slapenden Buck op Gus toe.

"Gus, zie eens... op den boom vlak bij ons... een leeuw!"

"Excuseer," zei Gus, "t is een leeuw. Stil, maak Buck niet wakker! Hij kan wel juist een mooien droom hebben, Daisy!"

"Gus, toe, schiet het dier neer!"

"Jouw wensch is een bevel," zei Gus, "en ik hoop dat ik den knaap bij het eerste schot neerleg. Mijn innerlijk ik zegt me dat we meer van dergelijke diertjes tegen zullen komen en dat elke kogel dus geteld is. — Anders wel 'n mooi dier, hè," zei Gus, kalm op de leeuw wijzend. "Zóó zie je ze in de diergaarde niet.

Kijk, ze komt dichtbij. Buck moest het beest eens zien."

"Toe, ik bid je, Gus," smeekte Daisy, "schiet het dier neer. Ik weet dat je moedig bent en alles wilt doen om 't mij te toonen, maar in 's hemelsnaam, leg het beest neer!"

"Op zijn linker- of rechterzijde?" vroeg Gus uiterst kalm.

Op dat moment kroop de leeuw nog verder over den boomstam. Gus hield zijn revolver gereed. "Good night, dear old pall!" zei Gus. "Ben je daar? Mooi! Ik heb je ochtendontbijt gereed. Hier is 't!" — Gus mikte slechts even en meteen klonk het schot. Met een woedend gebrul stortte de leeuw van den boom in de rivier.

Buck sprong meteen overeind. Hij was ineens klaar wakker. — "Wat gebeurt er?" vroeg hij, terwijl hij tevens zijn revolver greep.

"O, niets," zei Gus. "Er stond een verkeers-agent in den vorm van een leeuw. Nu staat hij er niet meer."

"Heb je 'm neergeschoten?" vroeg Buck.

"Welnee, ik heb gezegd, dat-ie al lang in zijn bed moest liggen, en toen is hij heengegaan," lachte Gus.

Daisy kon geen woord uitbrengen. Gus'

Gus was niet van plan juist op dezen dag den dieren tot voedsel te dienen. Zoo voorzichtig als maar mogelijk was, bracht hij zijn hand naar de revolver. — Toen scheen een der leeuwen besloten zich op hem te werpen. Met één greep had Gus zijn wapen in de hand, mikte een ondeelbaar moment en de leeuw stortte neer. "Wat is dat?" schreeuwde Buck Jones slaapdronken.

"O, niets, Leo koesterde booze voornemens. Buck. Let op, boy, je revolver ligt onder je body. Grijp het ding en neem de kleinste van de twee. Een twee... daar gaat-ie!" De grootste leeuw stortte thans neer, en... Buck had gemist. Op 't zelfde oogenblik suiste een zwaar lichaam door de lucht. De laatste der drie leeuwen had den sprong gewaagd en wierp Gus onderstboven.

Voor dat Buck precies wist wat er gebeurde, zette de leeuw zijn pooten op Gus' borst en maakte zich gereed hem in de keel te bijten of diens borst open te rijten. Nu echter was het Daisy, die haar revolver opnam, met een sprong bij den leeuw was, en... aftrok.

Met 'n woest gebrul stortte de leeuw neer, stond echter meteen weer op en wierp zich opnieuw op Gus. Deze echter had van dat eene moment partij getrokken, sprong terzijde en

terwijl het woedende dier op den grond stortte, wierp Gus zich er boven op. Met een bijna ongelooft vliegheid en kracht greep hij den muil van het monster, trok den bek wijd open en beval Buck diens revolver in den jekleeg te schieten. Het bevel werd gehoorzaamd door... Daisy. Buck had zijn hoofd totaal verloren.

"Buck, jongen, maak een flink vuur," zei Gus heel eenvoudig, "en maak het goed, anders... anders schiet ik jou ook overhoop!"

Buck keek stom-verbaasd.

"Nou ja," zei Gus, "over-

hoop schieten misschien niet, maar als je niet zorgt dat onze kansen ten opzichte van Daisy gelijk blijven, zal ik je een pak ransel geven dat je tot je einde zal heugen!"

Werktuigelijk ontstak Buck het vuur.

Na vijf dagen was, zonder verdere noemenswaardige avonturen, Cagary bereikt.

"En... Daisy..." vroeg Gus op den man af... "hoe is je besluit? Wie is de gelukkige?"

Even keek Daisy stil voor zich uit, toen zei ze: "Gus, ik heb je moed bewonderd, je kracht gezien... jou gezien zooals ik het van Buck had verwacht... vindt je het goed, als wij vrienden blijven en ik Buck mijn woord geef?"

Buck stond er met terneer geslagen oogen. "Kop op, Buck!" schreeuwde Gus, "en je oogen open."

"Ik... ik", stamelde deze... "ik heb niet geweten dat Daisy!"

"Zwijg, ik vraag je niets!" zei Gus, "ik feliciteer je — jou en Daisy. Ik gun haar aan jou. Maar één kogel bewaar ik... en als ik ooit hoor dat zij zich over jou te beklagen mocht hebben zal de kundigste professor het gat niet genezen dat ik in je body zal schieten."

Over zijn eigen wonde sprak Gus niet...

Toen een pistoolschot, en duizend kleine handjes lieten de touwtjes los die ze vasthielden en duizend balonnetjes schommelden de lucht in, nagestaard door de kinderen, die ieder hun eigen balonnetje zoo lang mogelijk in het oog hielden en juichten als het boven de andere uitvloog — „Het mijne gaat lekker het hoogste!“ — „En het mijne het verste!“

kalmte verpletterde haar geheel en al. Een ontzettend gekraak volgde na deze stilte. Gus vloog naar 't roer van de kano. „Hierheen!“ schreeuwde hij, „de barrikade begint te wijken. Zoo dadelijk is de kano gelijk een „merry go round.“ Hij had gelijk. Weldra vloog de kano door 't water. Hij had alle moeite het vaartuig in een rechte lijn te houden. Toch lachte en schertste hij. „Sommige menschen hebben geluk,” zei hij. „Wij behooren bij de groep; stel je voor dat ons schip een mast had en er hier bruggen waren.“

Buck voelde wel, dat Gus — wat Daisy betrof — verre in 't voordeel was... „Geef me het stuur, Gus,” zei hij, „en ga jij nu wat slapen. Het zal je goed doen!“

De regen had opgehouden en ook de wind was gaan liggen. Plotseling schuurde de kano over den grond en weldra zat het vaartuig vast op den oever...

Ons drietal stapte aan land; Daisy zette thee, men at en dronk en... besloot te gaan slapen.

Daisy sliep vrij spoedig en Buck Jones volgde het goede voorbeeld. Gus echter waakte. Hij zat met de revolver tusschen zijn knieën stil voor zich uit te staren.

Vóór hij het wist of vermoedde zag hij zich en de anderen door drie kolossale leeuwen omringd.

DE VROUW EN HAAR RIJK

BLOEMEN.

Ik wil u ditmaal eens iets vertellen over het schikken en verzorgen van bloemen; want dat is een vrouwenwerkje bij uitnemendheid en toch — het spijt mij, dat ik het zeggen moet — hebben weinig vrouwen er slag van. Dit komt, omdat zij er niet genoeg tijd en geduld voor hebben. Want het kost tijd, wanneer u er op gesteld is, dat uw bloemen een sieraad in uw kamer zijn. Dan moeten zij zóó staan, dat haar kleur goed uitkomt (dus bijv. geen korenbloemen in een nauw vaasje, geen spierwitte rozen in een roomkleurigen bak) en dat zij niet storen in haar omgeving.

Voor veel menschen is de piano een soort bloemenkas. Zij zetten er een palm op, en een bloeiende plant en dan nog een stuk of wat kleine vaasjes met verschillende bloemen. Dat staat afschuwelijk; nog daargelaten, dat het dikwijls de piano doet resonneren en dat er veel kans van morsen met water is, waardoor onderdeelen van het instrument kunnen roesten.

Ook op het punt van bloemen moet u nooit vergeten, dat overdaad schaadt.

Uw kamer wordt veel mooier door één bowl met rozen, of één bos sering in een hooge vaas of een paar irissen in een hoekje, dan door een collectie bloemstukken van den meest heterogenen aard. Natuurlijk kan het, bijv. na een verjaardag, gebeuren, dat u wat veel bloemen heeft: verdeel die dan over uw gehele huis; bloemen op de slaapkamer zijn zóó gezellig en ook in de gang staat het aardig.

Een fout, die veel huisvrouwen begaan, is, dat zij haar bloemen maar in de eerste de beste vaas duwen: „dan zijn we gauw klaar!” Ja! Maar het is leelijk! En u moet nooit vergeten, dat bloemen een luxe zijn en dus extra zorg verdienen. Wanneer ik mijn bloemen schik, probeer ik dikwijls drie, vier vazen, vóór ik zeker weet, wat het mooiste staat. De kleuren der bloemen zijn zoo teer; die kunnen niet iedere tint van glas of aardewerk verdragen!

Zet vooral ook nooit verschillende, niet bij elkander passende bloemen bij elkaar. Er zijn combinaties, welke zeer goed lukken, doch oude, half-verlepte bloemen bij elkander stoppen, alleen omdat het „alles toch oude rommel is” kan er niet mee door. Gooi ze dan nog liever in den vuilnisbak!

Over het verfrissen der bloemen zijn de geleerden het niet eens; sommigen geven iederen dag frisch water en knippen dagelijks de stelen af. Anderen zeggen, dat al dat gepeuter den bloemen kwaad doet, en zij laten ze in hetzelfde water staan tot zij geheel verdord zijn. Ik geloof, dat de middenweg de beste is, ik geef mijn bloemen om den anderen dag schoon water; dan knip ik de stelen af en de dorre blaadjes e.d. er tusschen uit, en ik houd ze heel lang frisch en mooi. Sommige bloemsoorten hebben een beetje zout in het water nodig; dat geef ik bijv., wanneer zij den eersten dag al gaan hangen. Tegen dit euvel helpt ook altijd een koudwaterbad; een dag of nacht lang heelemaal, met bloemen en al, in het

bad! Maar let dan goed op, dat u het steeltje eerst flink afknijpt, want anders blijft dat afgesloten en zoudt u, zoodra de bloemen weer in de vaas komen, direct hetzelfde hangen hebben. Is het steeltje van onderen open, dan slurpt de bloem van alle kanten het water op.

Maak dat er altijd verse bloemen in uw kamer staan. Het geeft zoo'n vriendelijken indruk. En het behoeft in dezen tijd van het jaar zoo'n uitgaaf niet te wezen.

FRANSCH KLEEDERDRACHTEN

Te Parijs is dezer dagen een groote poppententoonstelling georganiseerd; ten bate van weeshuizen. Op deze tentoonstelling waren ruim 2500 poppen ingezonden, alle gekleed in de origineele drachten van de verschillende Fransche landstreken. Hierboven: De kleederdrachten van Normandië. Beneden: De kleederdrachten uit de Pyreneeën.

Heel aardig staat het, om een paar kleine bloempjes of bijv. één wijd open roos in een glazen bakje of kom te laten drijven. Op die wijze houdt u oudere bloemen nog heel lang mooi, maar dat water moet glashelder zijn en dus dikwijls verfrist worden.

Heel moeilijk is het kiezen en schikken van het noodige groen. Bloemisten geven gewoonlijk een takje aspergegroen of maidenhair; maar dat past niet bij alle bloemen. Ik zou u aanraden: pluk zoo mogelijk wat bladeren, die bij de bloemen zelve behooren: de natuur heeft dat toch altijd het best uitgekozen. Wat rozenegroen, bijv. een wilde scheut, staat allerliefst tusschen crimson ramblers.

Hoe losser u schikt, des te mooier, en des te beter voor de bloem.

De groote veldbouquetten en o.a. bossen klaprozen, korenbloemen, kamperfoelie, wilde kers, Geldersche roos, brem, later hei en herfst-astertjes, passen het aardigst in stoere potten van aardewerk of in een vaas van grof porselein. Heeft u echter fijnere bloemen, zooals rozen, anjers, sering en e.d., zet die in glas of kristal.

Prachtig staat het, wanneer u een grooten bos bloemen heeft, echte boerenbloemen van allerlei soort en kleur, om die in een Keulschen inmaakpot op den grond in uw kamer te zetten, bijv. in een hoek bij uw rustbank, waar een schemerlamp bij staat.

Ook heel groote papavers kunnen daar mooi in uitkomen, maar die blijven niet zoo heel lang goed.

DE FABRIEKS-OPZICHTERES.

Anna Polak bespreekt in „Democratie” het beroep van fabrieks-opzichteres, een ambt, dat gedurende den oorlog werd geschapen, omdat toen in de oorlogvoerende landen zooveel vrouwen de mannen in de fabrieken moesten vervangen. In Engeland werd in 1916 reeds de goede invloed van de „lady superintendent” zeer hoog geprezen. Haar werk was: 1e. de orde te handhaven; 2e. toe te zien op de voedselvoorziening en de voorbereiding der maaltijden; 3e. de arbeidsters zoo noodig, van raad en voorlichting te dienen. Deze opzichteressen, die beschaafde, ontwikkelde vrouwen moesten zijn, deden veel goed, ook voor het zedelijk heil der arbeidsters. In Frankrijk zond de Vrouwenraad eenige leden naar Engeland, om de werkzaamheid der opzichteres van nabij te bestudeeren. Spoedig werd te Parijs een school voor fabrieksopzichteressen opgericht die tot grooten bloei kwam, zoodat Frankrijk tegenwoordig op dit gebied vooraan staat. In Engeland gaat het toezicht der opzichteres alleen over de vrouwen; in Frankrijk strekt zich haar zorg ook over de mannen uit. In een tiental andere landen wordt dit werk ook door de vrouwen beoefend; in Amerika en in Zwitserland zijn ook reeds opleidingsscholen. De opleidingsscholen van Parijs en van Amerika stellen als voorwaarde, dat de opzichteres een tijdlang als arbeidster in de fabriek heeft gewerkt.

In Duitschland, waar onder den oorlog dit sociale werk ook werd gedaan, zijn thans vele opzichteressen door de ongunstige toestanden uit de fabriek verdwenen.

Anna Polak spreekt den wensch tenslotte uit, dat ook in Nederland dit instituut tot volen wasdom moge komen, „omdat dit buitenwettelijk welvaartswerk, in handen van beschaafde en nooit zich zelf zoekende vrouwen gelegd, het leven van het talrijkste deel onzer bevolking tot hooger peil verheft.”

NUTTIGE WENKEN.

Veel gas kan men besparen, als men de gaskraan zoover opendraait, dat de vlam niet om den bodem van de pan slaat en nutteloos brandt. Let men er bij het aansteken op, dat eerst de lucht uit de buis ontwijkt, voor men het gas aa steekt, dan voorkomt men het leelijke branden van het gas in de leiding, dat de lucht berdeft en opnieuw aansteken noodzakelijk maak.

GRIJZE HAREN

HEILIGENWEG 40, Telef. No. 3421, AMSTERDAM. Voor

worden door JOH. v. d. BERGH's „EUREKA” (gegarandeerd onschadelijk) zonder verven, na tijdelijk gebruik tot hun natuurlijke kleur teruggebracht. Overal verkrijgbaar in flacons à f 4.—, f 3.— en f 2.25 (naar buiten verhoogd met 40 ct., rembourss 55 ct.) Indis prijsverhooging. Vertegenwoordiger: F. GEELLEN, Soerabaja.

ONS KINDERHOEKJE

DE SAMENZWERING

DOOR JOH. v. d. HOEK

De leeraar bleef in de studiezaal zitten en de jongens werkten met ongekenden ijver.

Donderdag. Wandeldag!

Het was kwart voor twaalf. De jongens zaten in de studiezaal en wachtten de bel, dat ze konden gaan dineeren en daarna wandelen.

De derde klas wachtte met kloppend hart.

Nog steeds hadden de jongens niets gehoord van het gebeurde van den vorigen avond, en dat dit heelemaal zonder straf zou aflopen, verwachtte niemand. *Durfde* niemand verwachten!

Vijf minuten voor twaalf!

Nog vijf minuten en dan.... was er weinig gevaar meer.

Vier.... Drie.... Twee.... minuten voor twaalf.

De deur ging open. De rector zelf trad binnen.

Zooals een zware wolk het vriendelijk lachende zonnetje verduistert, zoo verdween de vroolijke lach der heldere jongensgezichten, bij deze binnenkomst.

"Ik heb gehoord," zei de rector langzaam, "dat de derde klas haar vuur voor de Engelsche vertaling niet langer kan temperen. Op zich zelf is deze voortdurende ijver niet te prijzen, maar voor een enkelen keer kan ik wel toestaan, dat de derde klas dezen middag aan haar geliefkoosde bezigheid wijdt en niet gaat wandelen."

Verschrikt zagen de jongens op, doch bemerkten al niets anders meer, dan den rug van den rector, die de deur alweer achter zich dicht liet vallen.

De straf was uitgesproken!

De bel ging.

Lusteloos waschten de jongens zich de handen. Lusteloos dineerden ze. Lusteloos gingen ze naar de studiezaal.

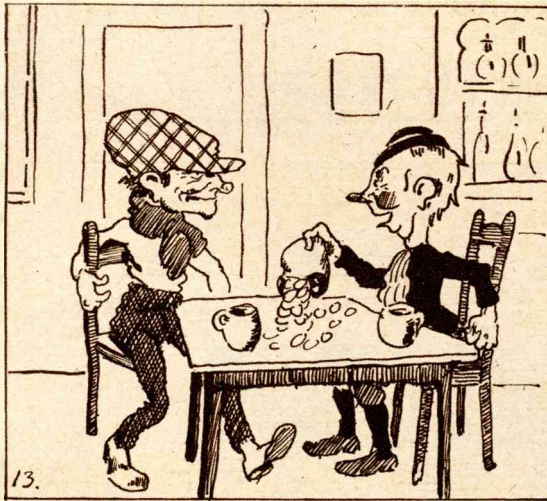
Een der leeraren kwam bij hen zitten studeren en maakte daardoor elk woord onmogelijk.

Heel den middag werkten ze stug voort en durfden alleen zoo nu en dan een blik werpen door de vensters, naar de lente-natuur buiten.

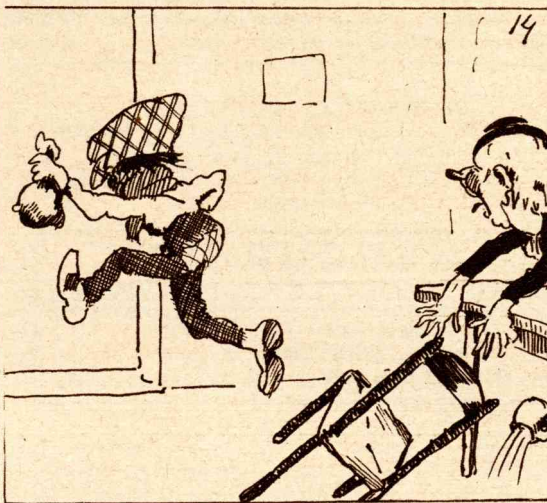
Het werd avond! Eindelijk avond! Om zes uur luidde de bel! Avondeten! De straf was voorbij!

De jongens wilden hun strafwerk inleveren. Nieuwe schrik! Den volgenden keer moesten

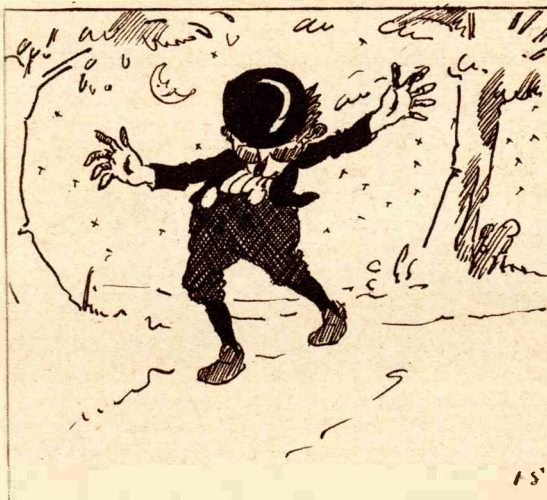
BOER JAPIKS DOOR PIJLTJE

Maar de spitsboef zei: „k Geloof je niet, Geen zwijn brengt zooveel op. Dat jij geen honderd voor hem kreeg, Verwed ik om mijn kop.” „Wel, drommels, duvel-katers toe,” Lachte Jaap zelfvoldaan. „Zie, hier heb jij ze zelf dan, En loop dan naar de maan!”

„Mij best!” lachte die vos terug. En telde 't geld toen uit. Zoo waar hij telde honderd hoor. Tja, tja! Dat was een buit. En voor dat Jaap 't verhinderen kon Was 't boefje opgestaan, En holde wat hij hollen kon, Met 't winstje naar de maan!

„Helaas,” kreet Jaap. „Nu is 't gedaan, Geen varken heb ik meer, Geen honderd daalders en geen jak, Mijn hart doet mij zoo'n zeer.” En waggelend ging hij naar huis, Wat viel dat loopen zwaar, 't Ging alles zoo kris kras, zoo scheef, Z'n kop bromde zoo raar.

(Wordt vervolgd).

ze maar alles tegelijk inleveren. Den volgenden keer! De straf was dus slechts begonnen! Na het eten was men voor een uur vrij.

ROOKT *Spa tram*

De derde klas stond in een somberen kring geschaard.

„We moeten hem toch z'n verdiende loon geven,” besloot Joop van Berkel na lang nadenken.

De anderen waren het daarmee eens.

„Wie niet durft, kan wel opbommen,” besliste Joop.

Alle jongens bleven staan.

„We zullen minstens nog een middag straf krijgen,” zei Joop weer.

„Allemaal dus gereed de straf te ontvangen,” vroeg Van Berkel, die niet gewoon was over ijs van één nacht te gaan.

„Ja,” klomk het in koor.

„Nu goed! We zullen hem sproeien!”

De jongens gichelden.

„Nu even den sproeier gehaald,” beval Joop.

„Denk er om, niemand mag het natuurlijk zien!”

Eenige jongens gingen heen en kwamen weldra terug met een grooten houten bak, die aan de binnenzijde met zink was beslagen.

De sproeier was een der gereedschappen, die men bij het ontgroenen gebruikte. De bak werd tot aan den rand met water gevuld, opgehangen aan twee daartoe bestemde hengsels, en een duh touw was voldoende om hem om te doen keeren en het water te doen stroomen over dengene, die, niets kwaads vermoedend, er onder doorliep.

Deze straf was Piet van Burcht toegedacht.

De bak werd bevestigd voor de deur der kleine spreekkamer, waar de politieagent omtrent dezen tijd gewoonlijk verbleef om rapport uit te brengen aan den rector. Deze laatste kon zich langs een anderen weg naar zijn kamer terug begeven.

Het was vrij donker in de gang en de jongens mochten verwachten, dat de sproeier niet zou worden opgemerkt. Ze gingen naar de speelplaats.

„Denk er aan,” zei Joop van Berkel, „de derde klas heeft aan het touw getrokken. Niemand anders. We ondergaan tegelijk de straf.”

Na een kwartier wisten de jongens, dat de politieagent in de kleine spreekkamer was, en op hun teenen sloopen ze naar de deur.

„Hoor je hem,” vroeg Joop van Berkel aan een der jongens, die aan het sleutelgat luisterde.

„Ja! Hij is binnen met den rector.”

Al de jongens luisterden.

En ze hoorden, dat de rector zeide:

„Ik kan het niet toestaan, Van Burcht. De jongens hebben straf verdiend en ze moeten die ondergaan. Je idee is me sympathiek, maar er in meegaan kan ik niet.”

„Maar rector,” klomk nu de stem van den politieagent, „u begrijpt toch heel goed, dat de jongens de orde niet hebben verstoord, alleen om die te verstoren? Het is meer een onoplettendheid, een onverstandigheid geweest. Deze middag zal wel voldoende geweest zijn. Strafwerk maken, terwijl de anderen in het heerlijke weer uitgaan.... Ik verzoek u beleefd, rector, de straf kwijt te schelden. Is dit totaal onmogelijk, de jongens zijn nog zoo jong, misschien zoudt u er dan wel een opschorting van kunnen geven.”

Al de jongens stonden te gelijk overeind en zagen elkaar verbaasd en veel betekenend aan. Was dit de politieagent? Verdiende degene, die zoo warm voor hen stond te pleiten, straf?

De jongens zeiden niets en luisterden weer.

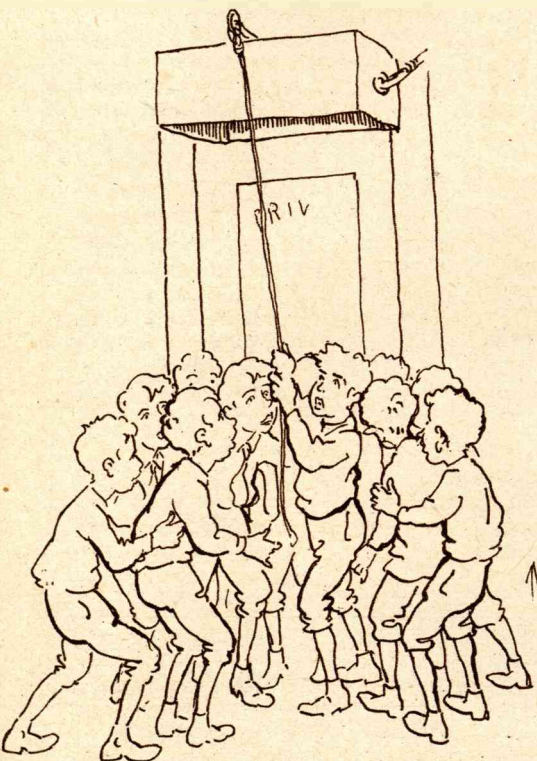
De rector weerde nog af, maar scheen toch steeds meer te gaan gevoelen voor het sympathieke voorstel van Piet van Burcht.

Eindelijk zeide de rector:

„Van Burcht, ik moet toegeven. Ik schort de verdere straf veertien dagen op, en dengene, die zich in dien tijd goed gedraagt, zal ze geheel worden kwijt gescholden. Tevreden?”

„Ik dank u, rector!”

(Slot volgt)

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR,

**OVERTOOM 299, AMSTERDAM
TELEFOON ZUID 8361**

BEGRIJPELIJK.

A.: „Je woont in een rustig deel van de stad, niet?”
B.: „Nu niet meer!”
A.: „Zoo? Verhuisd?”
B.: „Nee; tweelingen gekregen.”

DE VERKEERDE.

Er was feest in de stad, de vrienden hadden gefuifd en konden tenslotte slechts met moeite onderdak vinden. Een hunner, die tamelijk erg aangeschoten was, kon nog slechts een kamer krijgen, die hij deelen moest met een negerzanger. En toen hij 's nachts zijn roes uitsliep slopen de vrienden zijn kamer binnen en maakten zijn gezicht zwart. Den volgenden ochtend, toen de fuiver gewekt werd, ontdekte hij in den spiegel zijn zwarte tronie. En nog steeds katterig, kwam hij tot de conclusie:

„Allemachtig, nou, hebben ze den verkeerde wakker gemaakt!”

VRAAG EN ANTWOORD.

„Is je moeder thuis,” vroeg de meneer met een tasch aan het jongetje, dat op de stoep speelde.

„Ja meneer.”
De meneer belde, eenmaal, tweemaal, driemaal, doch de deur werd niet geopend.
„Je zei toch, dat je moeder thuis was, ventje?”
„Ja meneer, moeder is thuis.”
„Waarom doet ze dan niet open?”
„Ze woont hier niet, meneer.”

VINDINGRIJK.

De schilder: „Die domme meid heeft met een stofdoek over m'n natte schilderij geveegd. Er is heelemaal niet meer uit wijs te worden!”
Zijn vrouw: „Weet je, mannie, noem het: landschap, gezien uit een voortsnellende auto.”

GELUKKIG!

Het jonge vrouwtje aan zee, angstig: „O Fred, de zee wordt kleiner en kleiner!”
De jonge man: „Maar vrouwtje, het is ebbe.”
„O gelukkig! Weet je wel, je zei, dat je me lief zou hebben, tot de zee uitdroogde — en nou was ik bang, dat ze al begon!”

OVERTROEFD.

Mevrouw Veel: „Ik heb van morgen al mijn diamanten in champagne gewasschen. Ik ben er den heelen ochtend mee bezig geweest. Wat doet u met uw steenen, als ze vuil zijn?”
Mevrouw Meer: „O, dan gooi ik ze weg.”

BESCHIEDENHEID.

Hij: „Véél mooie vrouwen zijn er heusch niet. In m'n heele leven heb ik maar twee mooie vrouwen gezien.”
Zij: „Wie was de andere?”

DAAR KON HIJ NIET BIJ.

Bewoner van Londen(buiten): „Wat is het hier een frissche lucht.”
Boer: „Ja, ik heb al zoo dikwijls tegen mijn vrouw gezegd: ik kan maar niet begrijpen, waarom zij die groote steden niet op het land gebouwd hebben.”

VRIENDINNEN.

„Hij zegt, dat hij van me houdt en hij kent me nog pas twee dagen.”
„Ja kind, daarom natuurlijk!”

DE REDEN.

„Hoe kwam hij er toe om met Elsje te trouwen?”
„Door Elsje natuurlijk.”

GRIJS HAAR VERDWIJNT

zonder verf, geeft niet af en is absoluut onschadelijk. Proef-
flacon 85 cts. Rembours 40 cts. hooger voor porto. Wederver-
koopers korting. Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:
B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam.
Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

Welbespraakt marktventer: „Ik garandeer u, dat mijn wonderlijk werkzaam drankje u onmiddellijk geneest van influenza en van griep en — dames en heeren, wat het mooiste is, u hoeft wat er overblijft niet weg te gooien. U kunt er uw meubelen mee opwrijven, dat ze er weer als nieuw uitzien en uit uw kleeren neemt het de vlekken weg.” (London Opinion)

DE WONDERE KOEKOEK.

„Wie weet er nou iets bizonders te vertellen van den koekoek?” vroeg de onderwijzer.
„O meneer, dat is die vogel, die z'n eieren altijd door andere vogels laat leggen.”

„MERCURIUS” KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL

Singel 383, Tel. 47400

AMSTERDAM

Speciale aanbieding in dozen en mappen postpapier

FRAAI GEZEGD.

„Na al deze jaren,” zei de spreker, die in zijn geboortestad, welke hij vele jaren geleden verlaten had een lezing hield, „mis ik vele gezichten, die ik vroeger zoo vaak de hand gedrukt heb.”

Houthakker: „Schildert u die ouwe boomen, mijnheer?”
Schilder: „Ja. Maar dat is mijn zaak, bemoei je maar liever met je eigen werk.”
Houthakker: „Als of dat mijn eigen werk niet is! Ik moet ze omhakken, schiet dus asjebliet een beetje op met je prentje.” (The Passing Show)

KINDERWENSCHEN.

„Zijn er veel van jouw kinderwenschen in vervulling gegaan?”
„Nou, voor zoover ik me herinneren kan maar één; als m'n moeder me kamde, wenschte ik geen haar te hebben.”

GEEN SUCCES.

„Waarom blijf je nou huilen, stoute jongen?”

„O, moeder zei, dat er een groot beest met groene oogen zou komen, als ik maar lang genoeg schreeuwde en dat wou ik graag eens zien!”

ZIJN METHODE.

„Jansen beweert, dat hij altijd de eerste is om z'n hand in den zak te steken, als er iets gevraagd wordt voor een liefdadig doel.”

„Ja, en dan houdt hij zijn hand daar, tot het gevaar voorbij is.”

ZUINIG.

Iemand had een zuinigen boer een nieuwen hoed beloofd en informeerde nu:

„Wat zou je liever willen: een strooien hoed of een viltten?”

„Nou,” was het bedachtzame antwoord, „een strooien is beter, dunkt me, als hij dan heelemaal versleten is, heeft de koe er tenminste nog een hapje aan.”

BELEEDIGEND.

„Ik heb nog nooit een cent bezeten, die niet eerlijk verdiend was.”

„Zoo — en door wien?”

VREUGDE.

„Waarom lach je zoo?”
„Ik ben bij den tandarts geweest.”
„Dat is toch niet om te lachen!”
„Jawel — hij was niet thuis.”

DE OORZAAK.

„De eieren zijn keihard! Heb je niet op de klok gekeken?”

„Jawel, maar toen ik de eieren inlegde zag ik, dat de klok een kwartier voor was.”

GERUSTSTELLING.

„Ik moet er telkens aan denken dat ik mooi ben. Is dat zonde?” vroeg de jonge vrouw aan den dominé.
Maar hij stelde haar dadelijk gerust: „Wel neen, kind, dat is enkel een vergissing.”

TROOST.

De kellner heeft soep gemorst over de jas van den bezoeker, maar hij troost hem dadelijk: „Maak u maar niet ongerust, neer, daar komen vast geen vlekken van. Om dezen tijd van den dag is er al lang geen vet meer in de soep.”

WAARSCHIJNLIJK.

„Ik heb ergens gelezen, dat iemand van een andere planeet communicatie tracht te vinden met de wereld,” vertelde de spraakzame barbier.
„Dat zal dan wel een barbier wezen!” zuchtte zijn slachtoffer.

MOEILIKHEID.

Jonge huisvrouw, met een blik op de klok en een blik in het kookboek: „Hemeltjelief, de cake verbrandt en hij moet nog vijf minuten in de oven blijven!”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”

Kalverstraat 28 - Amsterdam

Lunch- en Dagschotels. Dinners vanaf f 1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

WAAROM HIJ NIET WERKTE.

„Werk je vandaag niet?”
„Hoe zou ik dat kunnen! Er is vanmiddag een vergadering van werkloozen en daar moet ik heen.”

FATAAL.

Hij: „Kom vrouwtje, 't wordt hoog tijd, dat we gaan. Heb je je haar nog niet opgemaakt?”
Zij: Opgemaakt? Ik heb 't nog niet eens gevonden.”

CAFÉ „OOSTERBAAN”

MARNIXSTR. 166
TELEF. 46087

AMSTERDAM

SPECIAAL AMSTELBAREN
VERGUNNING

KOUDE KEUKEN TOT 1 UUR 'NACHTS.